

Peara Lana

சுவமயம்.

தருச்சிற்றம்பலம்.

அதிவக தாஷண நிக்கிரகம்.

RAMANATHAN
PUDUCHI
S. P. V. S.

நாகையில் ஓர் பிசுவாசியால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை:

மதராசு ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1896

பிப்ரவரி மீ

Press
C. Ramachandran

செவ்வாய்க்கிழமை.

Neyy

அத்வைத தூஷண நிக்கிரகம்.

1895ஆம் டிசம்பர் மீ 25வயில் “அநாமதேயரது ஆபாசம்” என மகுடம் புனைந்து வெளிப்பட்ட ஓர் பத்திரிகையினை யாம் கண்ணுற்றோம். அதனு ளமைந்த விஷயங்கள் சுருதி, யுக்தி, அனுபவ விரோதமா யிருப்பதால் அது விஷயமாகப் பேசத் துணிந்தோம். அப் பத்திரிகை “பிரசங்கம் கேட்டவர்களில் ஒருவன்” என்று கையொப்ப மிட்டவர் எழுதிய “அத்வைத தூஷண மறுப்பு” என்ற பத்திரிகை யை ம-ந-ந-ஸ்ரீ ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை அவர்கள் கண்டித்ததுபோல் எழுதியது மன்றி, அம்மூல பத்திரிகை எழுதியவரை ‘அநாமதேய’ ரென்றுங் கூறுகின்றார். அங்ஙனமாயின், தம்பேரை வியத்தமாய் எழுதாதவரைவிடத் தம்பேரை மாறாட்டமாய் எழுதி விடுத்தவர்பால் குற்றம் அதிகமாய்ச் சாருமெனச் சதாசிவம் பிள்ளை அவர்கள் அநி யாமற்போன தென்னோ! நாகை நீல வேசணிப் பத்திராதிபரும் ஐஸ் கூல் தமிழ்ப் பண்டிதரும் என ஷை பிள்ளையவர்கள் தம்மை அடை கொடுத்துச் சிறப்பித்துக் கொண்டமையின், அவ்வடைகளுக் குரிய வர், ஜி. சதாசிவ விஞ்சிராயரே யொழிய, சதாசிவம் பிள்ளையல்ல. சதாசிவம் பிள்ளைக்கும், சதாசிவ விஞ்சிராயருக்கும் எவ்வளவு வித்தி யாச முண்டென்றால், இராமசாமி பிள்ளைக்கும், இராமசாமி நாயுடு வுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமுண்டோ, அவ்வளவா மென்க. ஆகவே ஓர் பத்திரத்தில் இராமசாமிபிள்ளை யொப்பமிட வேண்டிய திருக்கத் தன்னை இராமசாமிநாயுடு என்று கையொப்பமிட்டால் எவ்வளவுபேர் மாறாட்டமும், ஆன் மாறாட்டமு முண்டோ, அவ்வளவுமாறாட்ட முண் டென்க. இது அவர் பாவந்தான்! நிற்க, இனி ஷை பத்திரிகையிலுள்ள விஷயங்களைப் பத்திரபத்தியாக எடுத்து இலக்கங் கொடுத்து விசாரிப் பாம்.

பூர்வபகடி.

1 “ஸ்ரீ நீலாயதாஷி சமேதராகிய ஸ்ரீ நாகைக்காயாரோகன் ஸ்ரீ சந் நிதி முக்தி மண்டபத்தில் வைதிக சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்” ஸ்ரீ லக்ஷ் மீ. சோமசுந்தரநாயக ரவர்கள் நாலேந்து தினங்களாகச் சைவசித்தாந்தப் பிர சங்குஞ் செய்து வருவது யாவரு மறிந்த விஷயமே. அந்தப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டவர்களில் ஒருவரென ஒரு நண்பர் வெளிப்பட்டுச் சிறு பத்திரிகை யொன்று பரப்பினார். அதில் நாயகரவர்களைத் தூஷித்திருப்பதே யன்றித் தமது படிப்பில்லாமையையும் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டனர். ஆன்றியு மவ ரெழுதிய சில வரிகளில் பல பிழைகள் பொதிந்து கிடப்பதோடு அவரெழுதிய விஷய மவருக்கே தெரியாதென்று யாவருஞ் சிரிக்க இடஞ்செய்து கொண் டது பரிதாபமென்க. நிற்க.”

ROJA MUTHIAH
47, HOSPITAL STREET
KOTTAIYUR-623 108

சித்தாந்தம்.

இப்பத்திரிகையில் கண்ட விஷயங்கள் பெரும்பான்மையும் கடத்த விஷயங்களே. ஆனால் மூலபத்திராதிபர் விடுத்த பத்திரிகையில் 'நாயகரவர்களைத் தூஷித் திருப்பதேயன்றித் தமது படிப்பில்லாமையையும் பிரகாசப் படுத்திக்கொண்டார்' என வரைந்திருக்கிறது. அம் மூல பத்திரிகையில் நாயகரவர்களைத் தூஷித்திருப்பதாகச் சொல்லிய தின் காரணம் விளங்க வில்லை. ஆனால், சாஸ்திரவிசார மின்மையை நாயகரவர்கள்பால் ஏற்றியது தூஷணமென்று நம் பண்டிதர் கொண்டு இருக்கலாம். அங்ஙனமாயின், நாயகர் பிரசங்கித்த விஷயம் சுருதிக்கு விரோதமென்று நிரூபித்துவிட்டால், அப்போது நம் பண்டிதர், சாஸ்திர விசாரமின்மையை அந்நாயகரிடத்தும், படிப்புண்மையை மூல பத்திராதிபரிடத்தும் ஒப்பத் தடையிராதன்றோ? இன்னும் அம் மூலபத்திரிகையில் 'பல பிழைகள் பொதிந்து கிடப்பதாகக் கூறுகின்றார் நம் பண்டிதர். மூலபத்திர மெழுதியவர், இலக்கண இலக்கிய வன்மையைப் பிரசங்கிக்க வந்தவ ரல்லர். அந்நாயகர் கூறிய சித்தாந்தங்கள் சுருதியாதிகட்கு விரோதமாயிருப்பதால் அதைப் பூர்வபகஷ்ஞ் செய்யமாத்திரம் எழுதவந்தவரேயா மென்க. அதிற் சிலவற்றை நம் பண்டிதர் பிழைகளெனக் கொண்டதாய்த்தெரிகிறதெயொழிய, உள்ள படி அவை பிழைகள் எல்லவென்பதும், நம் சதாசிவம்பிள்ளை தமிழ்ப் பண்டித ரல்லரென்பதும் பின்னர் விசாரணையில் கண்டுகொள்க. பின்னர் அவரெழுதிய விஷயம் அவருக்கே தெரியா தென்று வரைகின்றார். இக்கூற்று அவருக்கே கூற்றாக முடியுமென்று அறியாதுபோனது அவரது பாவ மென்க. மூல பத்திரிகையில் எழுதிய விஷய மின்ன தென எழுதினவருக்கே தெரியாதென இவர் கூறுங்கால், எங்ஙனே ஷ்டி விஷயத்தை இவர் கிரகித்து மறுப்பு எழுதத் துணிந்தார்? மூலபத்திராதிபர் எழுதியது அவருக்கே தெரியாதபோது பிறருக்கு யாது தெரியப்போகிறது? ஒன்றுத் தெரியாதுதானே. அங்ஙனம் தெரியாத விஷயத்தில் இவர் ஏன் தலையிட்டித் தட்டழியவேண்டும்? ஆகையின் இவர் சொல் அர்த்த சொல்லேயா மென்றறிக.

பூர்வபகஷம்.

2. "இவர் நாயகரவர்கள், அத்தைதஞானத்தை அடைதற்குரிய சாதனங்கள் சரியை முதலியன என்று கூறியது பிசகென்றும், அந்த ஞானத்தையடைதற்குரிய உபாயம் சாதன சதுஷ்டயமே யென்றும், சரியை முதலியவற்றால் சாலோகமுதலிய பதப்பிராப்திகளே யுண்டாவதால் அவை இகலோகம் போலச் சதசத்விலக்ஷண அகிர்வசனீயப் பொருளாயிடுமென்றுங் கூறி முடிந்தனர். இவர்தாமே பின்னர் அத்தைதங் கூடாதென்று நாயகரவர்கள் பிரசங்கித்ததாக வோரசத்துரை கூறியகங் குலைந்தனர். இவரது அசுத்த பத்திரிகைக்கு அத்தைத தூஷண மறுப்பு என்று நாமமுஞ் சூட்டினர். அனந்தரம் ரஜ்ஜுசர்ப்ப திஷ்டாந்தத்தை நாயகரவர்கள் குறைகூறியதாகவும், திட்டாந்தமெல்லாம் ஏகதேசமென் றறியவேண்டியதெனவும், ஆகாசத்தில் நீலவண்ணம் சட்டி கூடாரம் அத்தியாசமாகத் தோன்றுவதுபோல ஆத்மரோகிய

பாப்பிரமத்தி னிடத்தில் பிரபஞ்சம் அத்தியாசமாகத் தோன்றுமெனவும், அதனால் அத்வைதத்திற்கு ஒரு ஹானியு முண்டாகாதெனவும் தமதுண்மையை விரித்து வெதும்பினார்.”

சித்தாந்தம்.

ஆம்; இப்போதும் மூலப்பத்திராதிபர் அங்ஙனே கூறி மகிழ்வும் கம் பண்டிதர் துக்கிக்கவும் வேதாதிப் பிரமாணம் கம் பண்டிதருக்கு விரோதமாயும் மற்றவருக்கு அநுகூலமாயும் அமைந்து கிடக்கின்றனவே; அதற்கு யார் என்னசெய்வது?

அத்வைத ஞானத்தை அடைதற்குரிய சாதனங்கள் சரியை முதலியன அன்றென்பதற்கும், அதனை யடைதற்குரிய வுபாயம் சாதன சதுஷ்டயமே யென்பதற்கும் பிரமாணங்கள் வருமாறு:—

சாமவேதம் மைந்தீரேயோபநிஷத்.

மோகூ இச்சை யுள்ளவனுக்குப் பாவாணம், உலோகம், மணி, மண் இந்த ரூபமான விக்கிரகங்களிலே செய்யும் பூஜையானது புநர் ஜனனத்தையும் போகத்தையும் கொடுக்கத் தக்கது. ஆகையால் யுதியானவன் மறுபடியும் ஜனனத்தை அடையா திருக்கும்பொருட்டுத் தன்னுடைய ஹிர்தயார்ச்சனையையே செய்யவேண்டியது. வெளி அர்ச்சனையைத் தள்ளிவிட வேண்டியது.

யஜுர்வேதம் வராகோபநிஷத்.

சாதன சதுஷ்டயமாகிய நித்தியாநித்திய வஸ்துவிவேக முதலியவைகள் முமுகூஷாவால் அடையத் தக்கனவே. அதுவே மோகூ முயற்சி.

பரமசிவனால் பிரமாவுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட

பிரமஞானவாசீட்டம் பிரமதூத்திரம். (க)

பிரமத்தை யறியவேண்டு மென்ற இந்த முதலாவது சூத்திரமானது நித்தியாநித்திய வஸ்துவிவேக முதலான சாதன ஹேதுக்களாற்றான் சத்தான நிர்க்குணப் பிரமத்தை யறியவேண்டு மெனச் சொல்லுகின்றது.

சுக்கில யசுர்வேதம் நிராலம்போபநிஷத்.

நித்தியா நித்திய வஸ்து விசாரத்தினாலே அநித்தியமாகிய அமுசார துக்கவிஷய சகல க்ஷேத்திராபிமானம் முதலிய மனோவியாபாரபில்லாம விருக்கிற ஸ்திதியே மோகூம்.

மகோபநிஷத் 4-ம் அத்தியாயம்.

பாலேநிலத்திற்குற்றுஞ்சலமுமுதும்பாலேநிலமேதவிர வேறில்லை. மூன்றுலகமும்சகலப்பிரபஞ்சமும்விசாரணையினால்சின்மாத்நிரந்தானே.

பிரமகீதை முண்டகோபநிடதார்த்தம்.

அக்கரமாகிமெய்மையாயுள்ளவப்பொருளறிந்தபோதல்லா லெக்கருமங்களாலும்வீழ்லையாகமாகியுயற்றுங்காற் றக்கரமாகியநித்தமாய்ப்பேறுஞ்சருக்கமாயிருக்கமற்றிவற்றைத் திக்கறியாதேமுயல்பவரமுத்திசெறிந்திடார்மரணமேசெறிவார். (அ)

கருமதற்பரராய்நாங்களேயெல்லாங்கற்றவரென்றிருக்கின்ற
பெருமிதமுடையார்மூடரேபிறவாகெறியையும்பெறுகிலார்பிறவிக்
குருடர்கைப்பற்றிப்போகியகுருடர்குழியிலேகூடலீழ்வதுபோல்
மருவியவினையுந்தாங்களுங்கூடமாய்வதேயன்றிமற்றில்லை.

ஷை ஐதரேய உபநிடதம்.

மையலொன்றறவீவ்விவினையறியின்மாறுடன்முத்தனாமன்றித்
துய்யகன்மத்தான்மைந்தரான்மற்றேரூர்பொருளினாலுற்பவந்தடையான்
வையகம்பிரமவேதனந்தன்னின்மாத்நிரத்தாற்பிரமந்தா
னையமொன்றறவேயாமெனமுக்காலாணையிட்டறைந்தனனலரோன். (௧௬)

ஷை சாந்தோக்கிய உபநிடதம் சு-ம் அத்தியாயம்.

சாதனமாகும்சதுட்டயங்கள்சமைந்தஅத்தன்மையோர்க்கு
நீதியாகஆருமறைதானின்றேயிவர்களறியும்வணம்
பூதமாயும்புவனங்கள்பிறவுமாகியிருந்ததுவும்
ஏதமில்லாதொன்றாயபரமேயென்றேயிபம்பினதால். (௧௭)

எப்பொருள்களுந்தானாகியிலங்கிமெறிவாமீச
னப்படிவிளங்குகின்றதறிதலேயவன்றனக்கு
மெய்ப்படுபூசைவேரோர்செயலினாலன்றுமெய்யே
யிப்படிஞானந்தன்னாலிறைஞ்சிடப்படுவானீசன். (௧௮)

ஈசுவரகீதையோக! அத்தியாயம்.

கருத்திலாமூடர்காட்டமாகிகளிற்காண்பர்கற்றவர்களாகாயத்
தருக்கனிற்புனலிற்காண்பராகுகியிலருச்சனைசெய்யுமந்தணரவு
வெரிக்கணைகாண்பரங்குமாய்தின்றவெனதுலிங்கத்திணைநேரே
யொருக்கியபரமயோகிகளென்றுமொழிவறக்காண்பார்தம்முளத்தே. (௧௯)

பிரமகீதை தைத்திரீய உபநிடதம்.

ஓதுஞ்சச்சிதானந்தவொன்றும்பிரமமதுதன்னைப்
பேதமறத்தன்வடிவாகப்பெற்றானச்சமற்றானால் (௨௦)

ஷை கேனோபநிடதம்.

தனக்குமேல்பிரமம்விடயமாயிராமற்றானதன்சாட்சியாயிராமல்
தனிற்றிந்தறத்தானாகவப்பரத்தையறிந்தவன்றானறிந்தவனாம்
தனிற்றிந்தறியாதவனறிந்தவனாம்றிந்தவன்றானறிந்திலனாம்
உனற்களும்பிரமமணர்ந்தவர்க்குணர்வின்னுணர்வுராதமக்குணர்ந்ததுவாம் ()

சரிசூய முதலியவற்றால் சாலோக முதலிய பதப்பிராப்திகளே
உளவென்பதற்கும், ஷை பதப் பிராப்திகள் சுத்தல்ல வென்பதற்கும்
பிரமாணம் :—

சுதசங்கிதை முத்திநிலை.

சரியைகற்கிரியையோகந்தமுடிநன்கனுட்டித்தோர்கள்
பிரியமாரிம்மூன்றும்பல்பேதமாய்விரியாநிற்கு
மரியநம்மருளால்வையமாக்கிமெயனைப்போற்றற்
ருரியவரடையுமன்னுன்சாலோகமுதலோர்முன்றால். (௨௨)

ஷை முண்டகோபநிடதம்.

தொலையுநல்வினைப்பயன் றொலேந்தபோதிலே
தலைய துக்கீழுறவிமுடைகதப்புமோ.

(க௦)

அதர்வணவேதம் நாரத பரிவிராஜகோபநிஷத்.

போக்தா, போக்கியம், பிரேரிதா இந்தக் குணங்கள் பிரம்மத்தினிடத்
தில் கயிற்றில் பாம்புபோல் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதையும்,
பிரபஞ்சம் மித்தை என்பதையும்; பிரமம் சர்வாத் துமாவாயும், ஒன்றிலும் சம்
பந்த மற்றதாயும், அவைசனைவிட விலக்ஷணமாயு மிருக்கிற தென்பதையு
மறிந்து, தானே ப்ரம்மமென்கிற நிஷ்டையுடையவனானால், சகல பந்தத்தி
லிருந்தும் விடுபட்டு முக்தனாகிறான்.

யஜுர்வேதம் வராகோபநிஷத்.

கிளிஞ்சலில் வெள்ளி எப்படி (அக்கியானத்தினால்) கற்பிக்கப்படு
கிறதோ, அப்படிப்போல, என்னிட (பிரமம்)த்திலேயே மாயா மயமான மக
தாதி ஜகத்தானது மாயையினாலே கற்பிக்கப்படுகிறது.

பரமசிவம்சொன்ன பிரமவாசிட்டம் 79-வது பிரமதூத்திரம்.

சுருதி, ஸ்மிருதிகளால் பிரமலோகைகவரியங்களுக்கும் சுவர்க்கம் போல
நசிக்கிறதாகத் தெரிகிறது.

சூத்சங்கிதை மோச்சகப்பிரதனதீயல்பு.

கதிரோன்றிருமுனெ லாம்விளங்குங்காட்சிபோலென்றிருமுன்னர்
மதியாலியாவும்குவிளங்குகின்றதென்னத்தெரிமாண்பினனெவன்
வதிவார்மாயையமமானமகதத்துவமுனுலகமெலாம்
உதியாரருளின்மூழ்கிடுமென்பாற்கற்பிதமேயுண்மையிலே. (க௧)

ஷை. சத்தாவிசாரம்.

அத்தருசத்தாவாகியபிரமம்மமன்கடாதியாற்றோற்
சுத்தமாமுனிவீர்பற்பலவானசொருபங்களாய்ப்பரிணமிக்கு
முத்தமப்பிரமம்பவஞ்சமாய்த்தோன்றலொளிதருசத்திவெண்பொன்னாய்
வித்தகமுறத்தோன்றிடுதலேபோலும்வேதமுமிங்ஙனமுரைக்கும். (க௨)

சீவாகசியத்தின் ஆறுவது அம்சம் ரிபுகீதை இரண்டாவது அத்தீயாயம்.

இத்துவிதசகத்தெவையும்வ்வகாரத்திலயாவர்க்கு
மெதிராகத்தோற்றலாலேசித்தினதுவிவர்த்தமதாம். (க௩)

தாயுமானவரி பாடல்.

அண்டபகிரண்டமும்மாயாலிகாரமேஅம்மாயழில்லாமையேயாம்.
பாராதிஅண்டமெலாம்படர்கானற்சலம்போல்.

தேன்முகம்பிலிற்றும்பைந்தாட்செய்யபங்கயத்தின்மேவும்
நான்முகத்தேவேகின்னாண்டியஅகிலமாயை
கான்முயற்கொம்பேயென்கோகானலம்புயலேயென்கோ
வான்முகமுளரியென்கோமற்றென்கோவிளம்பல்வேண்டும்.

இத்யாதிப் பிரமாணங்களுக்குவிரோதமாய்ப் பிரசங்கித்தநாயக
ரவர்கள்பால் படிப்பின்மையை மூல பத்திராதிபர் ஏற்றிச் சொன்னது

தூஷணமாமா? இப்போதாவது கம் பண்டிதர் காயகர் பால் படிப்பின் மையையும், மற்றவர்பால் தூஷணமின்மையையும் ஒப்பத் தடைபிரா தென்று கம்புகிறோம். பின்னும் 'இவர்தாமே பின்னர் அத்வைதங் கூடா தென்று காயகரவர்கள் பிரசங்கித்ததாக வோரசத்துரை கூறி யகங் குலைந்தனர்' என்று வரைகின்றார். இதனால் ஷை காயகர் அத் வைதத்தை அங்கீகரிப்பதாய் ஏற்படுகின்றது. அங்கீகரிப்ப துண்மை யாயின் உலகு சத்தியமென்றும், முத்தியில் ஜீவேச பேதம் உண் டென்றும் இவைபோலப் பிறவுங்கூறுவது கூடாது. ஆகவே, அவர் அத்வைதத்தைத் தூஷிக்கின்றாரென்பது சத்தியம்.

அடியில் வரும் பிரமாணங்கள் உலகு பொய்யென்றும், முத்தி யில் ஜீவேச பேதமின்றென்றும் பிரமம் ஒன்றே சத்திய மென்றுங் கூறி அத்வைதத்தை விலைவாறுத்துகின்றன :—

யகர்வேதம் சர்வசாரோபநிஷத்.

மித்தையெது? இல்லாத பிரபஞ்சத்தைப் பிரமத்தி லாரோபிப்பது.

சுக்கில யகர்வேதம் நிராலம்பே: பநிஷத்.

பிரமம் சத்தியம், ஐகத்பொய்.

சூதசங்கிதை பஞ்சாக்ஷரம்.

புரமசிவசொருபத்திற்கு ன்ணியமாயுள்ளதெல்லாம்மித்தையாவதினால்.

பிரமகீதை தைத்தீரீய உபநிடதம்.

யாதொருபொழுதுகாட்சிமுதலிலதாம்பரத்திற்
பேதமதறவுணர்ந்தானப்பொழுதபயனாகிக்
கோதிலாவயிர்தமெய்துங்கூடுமேற்சிறிதுபேதஞ்
சாதலும்பிறப்புமச்சஞ்சார்தலுஞ்சங்கையிலலை.

(உரு)

ஒதுஞ்சச்சிதானந்தவொன்றும்பிரமமதுதன்னைப்
பேதமறத்தன்வடிவாகப்பெற்றானச்சமற்றானால்.

(கஉ)

கேனோபநிடதம்.

எப்பொருளுமாயையினாலெனச்சிலவரியம்புவர்கண்
மெய்ப்பரமன்றையொழியவேறொருமாயையுமில்லை
யொப்பரியபரனொழியவொருமாயையுண்டாகி
லப்பரமன்றன்பெருமைக்க தகேரேயழிவன்றோ.

(உஎ)

பெருமையினிற்சங்கோசம்பிறவாதுபிறக்குமெனி
லருமறைவாக்கியம்பொய்யாமப்பிரமாணமுமாகும்
பொருவில்பரானந்தபரிபூரணமெய்ச்சுடராகுந்
தெரிவருமாதேவனல்லாற்றிகழ்வதொருசிறிதுமில்லை.

(உஅ)

சூதசங்கிதை வேதாவிரோதம்.

அறையாரணஞ்சத்தியமான அத்துவிதநற்பரமென்றும்
பறையாகின்றகற்பிக்கப்பட்டதுவிதபரமென்றுந்
துறையாரிரண்டாந்துவிதபிரபஞ்சங்காணப்படலானுங்
குறையாப்பரத்தாரோபிதமாய்க்குலவலானுங்கற்பிதமே.

(உ)

துவிதமறையளவையிச்சியா துதொருகாட்சிமுதலளவைகட்டுத்
தவிர்தலில்கோசரமாய்முக்கியப்பயனி லாததாய்த்தங்கலாலே
யவிரமறையுக்கியவளவையன்று துவிதத்திற்காயினுமவ்வேதந்
துவிதத்தையனுவாதமுன்செய்தத்துவிதமேசொல்லுமீற்றில். (எ)

ஐ- ஞானயாகம்.

மல்லலாண்மாபலவாய்த் தோன்றுவதுஞ் சீவான்மாபரான்மா வெனும்
பேதந்தோன்றுமதுவுஞ், சொல்லலுறினுபாதி யாலன்றிமாமுனிவீர்பாவத்தி
னின்றி:தெப்படியென்னிற்கேண்மின், வல்லகடமுதலாயவுபாதிசம்பந்தத்
தால்வான் பேதமாய்த் தோன்றுமது போலுமுணர்வீர்,செல்லவில்வேதாந்த
வாக்கியங்களெலாம் பரமசிவனொருவனையென்னத்தெரிவிக்கும்நாளும்(உச)

சீவரகசியம் அத்துவித உண்மை.

பாசமிலைபசுவுமிலைபதியுமில்லை
யேகபரிபூரணமாயிகழாச்சித்தாய்
எப்போதுமுளதுபரப்பிரமமொன்றே, (எ)

ஓதுருஞாநுகளோரனுவுமில்லை
சனமிலாச்சின்மயமாயிலங்குஞ்சித்தாய்
இன்புருவாயுளதுபரப்பிரமமொன்றே. (கக)

ஆனதா ஸிவர் கொள்ளு மத்துவிதம் உண்மையில் அத்தைவத
மன்று; துவிதமேயாம். இன்னும் மூலபத்திரிகையை 'அசுத்தபத்தி
ரிகை' என்று அழைக்கின்றார். அது அசுத்தமாயின், அப்பத்திரிகை
யினு ளடங்கிய விஷயங்களை ஆதரிக்கும் வேதாதிகளையு மங்ஙன
மன்றோ கூறல் வேண்டியதாகும்? இங்ஙனங் கூறுவதால் நம் பண்டி
தர் வேதபாகியராவரன்றோ? இரச்சு சர்ப்பதிருஷ்டாந்தத்தைப்பற்றிக்
கடைசிப் பத்தியில் கண்டுகொள்க.

பூர்வபக்டம்.

3. "இவருக்கு நாயகரவர்களது பிரசங்கம் சரிப்படாமற் போயின்சபை
யார் முன்னிலையிலேயே நாயகரவர்களைக் கேட்டு ஒழுங்கு செய்துகொண்
டிருக்கலாம். ஏகாந்தத்திலிருந்து இரண்வெரி தப்பில்லாம லெழுதவே தெரி
யாத இவர் : எண்ணிற்றந்த அறிஞர்குழச் சபை மத்தியிலிருந்து பிரசங்கிக்கும்
நாயகரவர்கள் முன்னின்று வாய்திறக்க யோக்கியதையில்லாதவ ரென்பதை
யாம் சொல்லவேண்டுமோ? தப்புப் பத்திரிகை யெழுதி விட்டதனாலேயே
இவரை வெற்றியாளரென்று விவேகிகள் மதிப்பார்களோ? இவர் அளவுக்கு
மிஞ்சின காரியஞ் செய்தாரென்று யாவரும் வெறுக்கின்றன ரென்க. இனி
இவரது அறிவி னகலத்தைச் சிறிது எடுத்துக் காட்டுவாம்."

சித்தாந்தம்.

இதனால் இவருக்குப் பிரசங்கவொழுங்கே தெரியா தென்பதை
வெளியிட்டுக் கொண்டதோடு, வீண் கலகத்திற்கும் ஆஸ்பதம் செய்
கின்றவ ராகின்றார். ஒருவர் பிரசங்கஞ் செய்யும்போது பிரசங்க மத்தி
யில் எழுந்து வேறொருவர் சங்கிப்பது எவ்வளவும் அடாதென நம்

பண்டிதருக்குத் தெரியாதபோலும்! அங்ஙனம் மத்தியிற் பேசுவதற்கு இவர் கூறியவண்ணம் பிரசங்கியும் அதனைக் கேட்கும் அறிஞரும் ஒப்புவரேல், வேதாதிப் பிரமாணங்களைத் தமக்கு ஆதரவாகக் கொண்ட மூலபத்திராதிபர், அங்ஙனஞ் செய்யச் சிறிதும் பின்னிடா ரென்றறிக. அடுத்ததடவையிங்கு வரும்போது ஷை பத்திராதிபர் தமக் காதரவாகச் சொல்லும் வேதாதிப் பிரமாணங்களின் உண்மையை நாயகர் கேட்டுத் தெளியலாம். அப்போது நாயகரவர்கள் முன்னின்று வாய்திறக்க “யோக்கியதை” உண்டோ, இல்லையோ வென்று நம் பண்டிதர் அறிந்துகொள்ளலாம்.

மூலபத்திரிகையைத் ‘தப்புப்பத்திரிகை’ என்று பேரிட்டார் நம் புலவர். வேதாதிப் பிரமாணங்களுக்கும் அதன் சார்பிற்குங் கட்டுப் பட்டுப் பேசும் பத்திரிகைத் தப்புப் பத்திரிகை யாகும்போது, அதை மறுத்துப்பேசும் பத்திரிகை என்னபெயர்கொண்ட டைழக்கத்தகாது? அதோடு வேதபாகிய பத்திரிகை யாகுமன்றோ?

‘வெற்றியாளனென்று விவேகிகள் மதிப்பார்களோ?’ வென்று நம் பண்டிதர் வரைகின்றார். ஆம்; மதிப்பார்கள். மூலபத்திராதிபர் சுருதியுத்தி யனுபவ சம்மதமாய்ப் பேசுகின்றமையின், அவரை வெற்றியாள ரென அறிஞர் பலரும் மதிப்பார்க ளென்பதிலேய மின்று; அதோடு அவைகட்கு விரோதமாகப் பேசுபவரைத் தோல்வியாளரென்று மதிப்பார்களென்பதிலு மையமின்று.

மூலபத்திராதிபரது அறிவின் ஆழத்தை அளவிட அசக்தராய் ‘இனி இவர் அறிவின் அகலத்தை யெடுத்துக் காட்டுவாம்’ என்கிறார் நம் பண்டிதர், ஆகையின் அவ்வகலம் எவ்வளவினதென்று இவர் காட்ட யாம் காண்போமாக,

பூர்வபகுதி.

“ஸ்ரீதாயுமானஸ்வாமிகள் துவிதஞானமே அத்துவித ஞானத்தை யுண்டு பண்ணுமென்றும் அதனால் தமக்குச் சரியையாதிகளே போது மென்றுங் கூறியதனையே நாயகரவர்கள் பிரசங்கித்தனர். இதனையே இப்போது இந்தப் படிப்பில்லாத பாவவர் தூஷித்தவ ராயினர். ஸ்ரீதாயுமானஸ்வாமிகளையும், ஸ்ரீநாயகரவர்களையும் தூஷித்தவரது சாதனசதுஷ்டயம் சரியையாதி சைவி சாதனங்களின் முன்னர்த் தலைதூக்காதென்க. இனி சரியையாதிகள் அத் வைதத்திற்குச் சாதனமென்று நாயகரவர்கள் கூறினாரென்பதுகொண்டு அவர் அத்வைதத்தைப் பூஷித்தாரென்பதே யன்றித் தூஷித்தாரென்று ஒருவருங் கொள்ளாரென்க. இங்ஙனமாக, இவர் முன்கூறியதற்கு மாறாகப் பின்னர் அத்வைதஞானத்தை நாயகரவர்கள் தூஷித்தாரென்று பிணங்கி யுரைத்தது மதியாமா? அத்வைதத்தைப் பூஷித்தாரென்றும் தூஷித்தாரென்றும் நிலை மாறிப் பேசுவது இவரது பிரமத்தை அநாதியே தொடர்ந்த பிரமை அந்தப் பிரமத்தின் குஞ்சாகிய இவரை யின்னும் விட்டொழிந்திடாதலைத்தவிஞாற் றென்க. நிற்க.”

சித்தாந்தம்.

இது மிகவாச்சரியம்! தாயுமானார்கூறிய வுண்மையையும் நாயகர் அதைப்பற்றிப் பிரசங்கித்த வுண்மையையும் துஷித்ததாக மூலபத்திரிகையில் ஒன்றுங் காணோமே; ஏன் நம் பண்டிதர் இவ்வாததை எடுத்துக் கூறல்வேண்டும்? தாயுமானார் “வேதமுடனாகம புராண விதிகாசமுத” லென்ற பாட்டில் துவிதஞானத்தையும் கிரியையாதிகளையும் நாயகர் பிரசங்கித்த வண்ணம் தாதாத்தியப்படுத்திக் கூறினானும் “ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களற்றவர்க் கறாத நட்புடைக்கலப்பே” என்றும், “காண்பானுங் காட்டுவதுங் காட்சியுமாய் நின்ற அந்த வீண்பாவம் போயதுவாய் மேவுநாள் எந்நாளோ” என்றும் அத்தாயுமானவரே கூறியமையாலும் அதில் திரிபுடி உளவாகையாலும், அத்திரிபுடியில் கடபடாதி ஞானமுஞ் சேருமாகையாலும், அந்த ஞானம் தள்ளத்தக்கவைகளையும் கொள்ளத்தக்கவைகளையும் அடக்கியுள்ள தாகையாலும்; இவை தள்ளத் தக்கவை, இவை கொள்ளத் தக்கவை என்று நிதானிப்பதற்குச் சாதன சதுஷ்டயத்தில் முதற் சாதனமாகிய நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம் இன்றியமையாத தாகையாலும், சாதன சதுஷ்டயமே அத்துவித ஞானத்திற்கு முக்கியமானமையாலும், ஏனைய சரியையாதி அமுக்கிய மாகையாலும் அச்சரியையாதிகள் தள்ளத்தக்கவை யென்று மூலபத்திராதிபர் கூறவந்ததாக வெளியாகிறது. இக்கருத்தைத் தனக்குள் அடக்கியன்றோ வாதுளாகமத்தில் பாமசிவம் பார்வதி அம்மைக்குப் பின் வருமாறு உபதேசித்திருக்கின்றார்?

தேவிகாலோத்தரம்.

மந்திரஞ் சபந்தியானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா
அந்தமிலாத முத்திக் குபாயமே யறியவேண்டும்,

(42)

பின்னும் ‘சாதன சதுஷ்டயம் சரியையாதி சைவ சாதனங்களின் முன்னர் தலைதுக்காதென்க’ என்கிறார். இதற்கு ஒரு சாட்சியுங் காணோம்; நியாயமும் கூற்றில்லர். பிரமாணமின்றி வாயில் வந்தபடி சொல்லுகிறதாக விருந்தால் “மூட்டை” தூக்கி முத்திய” னும் பிரசங்கியாவா னன்றோ?

சரியையாதிகள் சாலோகமுதலிய பதவிகளைப் பயக்குமாகையாலும், நம் பண்டிதரும் அங்ஙனமே 7-வது பத்தியில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற ராகையாலும், சாலோகாதி பதவிகள் அரித்தமாகையாலும், சாதன சதுஷ்டயத்தின் முதற் சாதனம் நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகமாகையாலும், அச்சாதனம் சாலோகாதி பதவிகளை அரித்தமென்றுதள்ளிப் பரமோக்ஷத்தைத் தருகின்றமையாலும், பரமோக்ஷம் பதவி மோக்ஷத்தைப் போல் அரித்தமாகாது நித்தமாயுள்ளதாகையாலும், நித்தமாகிய பரமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் சாதனசதுஷ்டயங்களு ளொன்றான நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகத்திற்கு முன்னர்

அறித்தமாய் பதவிகளைப் பயக்கும் சாதனங்களாகிய சரியையாதிகள் தலைநுக்குவது யாங்ஙனமோ! மேலும் சாதன சதுஷ்டயம் அறிவை யோர் வழிப்படுத்துவதாய் பயிற்சியேயாம். ஞானம் அறிவின் றருமம்; தேகத்தின் றரும மன்று, ஆகையால், அறிவின் பயிற்சியே அதன் முதிர்ச்சியாகிய ஞானத்தைப் பயக்கு மென்றறிக.

சரியையாதிகள் தேகத்தின் தொழில். தேகத்தை எவ்வாறு பயிற்சி செய்யினும் அறிவு பயிலாது, அறிவு பயிலாதபோது அதன் முதிர்ச்சியாகிய ஞானம் கிட்டுவது யாங்ஙனம்? இனி அச்சாதன சதுஷ்டயத்தில் மூன்றாவது சாதனையின் ஒரு கூறுகிய (உட்கரணத்தை யடக்குவதாகிய) “சமம்” ஞானத்திற்கு இன்றியமையாத தெனச்சாதிக்கவந்த தாயுமானார்: “சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற திறனரிது” என்றும், “பாழான் என்மனம் குவிய ஒரு தந்திரம் பண்ணுவ துனக்கருமையோ” என்றும் இன்னும் பலவாறாக எடுத்துக் கூறினர் காண்க.

‘அத்வைத ஞானத்தை நாயகரவர்கள் தூஷித்தா ரென்று பிணங்கி யுரைத்தது மதியாமா?’ என்கின்றார் கம்பண்டிதர். அங்ஙனம் மூலபத்திராதிபர் உரைத்திருந்தால் அவர்மேல் குற்றந்தான். ஆனால் சிவத்தின்கண் பிரபஞ்சம் சத்தியமென்று நாயகர் கூறின், அவர் எங்ஙனம் அத்வைதத்தைப் பூஷித்தவராவார்? தூஷித்தவர்தானே. இது வன்றி மூலபத்திராதிபரை இவர் பிரமத்தின் “குஞ்சு” என்கின்றார். ஆம்; நாம்பிரமத்தின் குஞ்சுதான். நாம்வேதத்திற்கும், வேதாவிரோதமான புராணாதிகட்கும் கட்டுப்பட்டு டொழுகுகின்றோ மாகவின், நாம் பிரமத்தின் குஞ்சு என்று சொல்வது எமக்குப் பெருமையேயாம்.

மைத்தீராயண்ணி யுபநிஷத் 6 வது பிரபாடகம்.

தனக்குள்ளேயே யிருக்கிற ஆத்மா (பிரமம்) வினிடத்திலிருந்து சகல பிராணன்களும், சகல வேதங்களும் சகல தேவதைகளும் சகல பூதங்களு முண்டாகின்றார்கள். (௩௨)

அப்பிராணனிடத்திலிருந்து (பிராணாதி விசேஷமற்றசிதாத்தமாவிடத்திலிருந்து) பிராணனென்ற சொல்லப்பட்ட ஜீவனுண்டானபடியால். (௧௯)

யோகசிகோபநிஷத் 4-ம் அத்தியாயம்.

அந்தப் பிரமத்தில் ஜீவனென்கிற சப்த முண்டாயிருக்கிறது.

முண்டகோபநிஷத் 2-1-1.

ஓ செனமியா! அது சத்தியமானது. எரிந்துகொண்டிருக்கிற அக்கினியிலிருந்து அதேருபமாய் அனேக பொரிகள் எப்படி உண்டாகின்றனவோ, அப்படியே அக்ஷரத்திலிருந்து பலவித தேகத்தை யுபாதி யாயுடைய ஜீவர்களு ண்டாகின்றார்கள்.

ஸர்வசாரோபநிஷத்.

அதில் (பிரமம்) பிரதிபலித்துப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற ஓசதன் னியமானது கேஷத்திரஞ்ஞ னெனப்படுகிறது.

பிரமகீதை முண்டகோபநிடதம்.

தற்பாணுருவஞ்சித்தே தற்பாணிடையேயக், கற்பித சீவன் ஞானமதா
னக்காலந்த. (சு2)

விஷ்ணுபுராணம் 1-ம் அம்சம் பிரகலாத சரித்திரம்.

எவ்விடத்தின்றும் மூலப்பிரகிருதியும், சமஷ்டி ரூபமான கேஷத்திரக்ய
னும் உண்டாளுர்களோ, அப்படிப்பட்ட சர்வகாரண பூதான ஸ்ரீ விஷ்ணு
தேவன் நமக்குப் பிரசன்னனாகக் கடவன்.

ஷு 6 - ம் அம்சம் பிராகிருதப் பிரளயம்.

வியக்தாவியக்த சொரூபமான பிரகிருதியாதண்டோ; அதுவும் புருஷ
னென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனும் அந்தப் பரமாத்மாவிலே இலயப்படுகின்
றார்கள்.

இப்பிரமாணங்களால் ஜீவர்கள் பிரமத்திலிருந்து தோன்றவன
வாக விளங்குகின்றமையின் வைதிகர்கள் பிரமத்தின் குஞ்சுகளாகின்
றார்கள். வைதிகரவ்லாத வேதபாஹியர்க்கு இஃதுடம்பா டன்மை
யின், அவர் மாயையின் குஞ்சுகளா மென்றறிக.

பூர்வபக்டம்.

5வது "இவர் அத்வைதமென்று கொண்டது ஜீவஞ்சிய தன்னையே தான்
றோன்றித் தம்பிரானாகக் கொண்டு தன்னிலே தன்னைக் கண்டு தன்னைத்
தானே யனுபவித்திருக்கு நிலையை. இது சர்வாஸங்கதம். இவர் பிரமமெனத்
துணிந்த சீவஞ்சிய தான் அஞ்ஞானி. இவருக்கு மாயையாகிய தேகேந்திரியா
திகள் துணைசேராதுபோது அறிவு நிகழாது. இவர் சுத்த அறிவாவின் பாஹியார்
தக்கரண சையோகத்தால் அறிவெய்த லொழிந்து அறிவு மாத்திரமாய்ச்
சேடித்துப் பிறங்கா தொழிவானேன்? இவர் தன்னில் தன்னைத் தானே
காணுதல் ஒருவனது கண்ணானது தன்னில் தன்னைத்தானே காணுதல் போ
லாம்."

சித்தாந்தம்.

நம் மூலபத்திராதிபர் இங்ஙனம் கூறுவதாக எங்கே கண்டார்?
ஐயோ பாவம்! ஜீவன் சத்துப்போலிப்பொருளென வேதபுராண இதி
காசங்களில் கூறியது இவருக்குத் தெரியாதுபோலும். இவர் சொல்
லிலக்கணம் கற்றாரே யன்றித் தன்னிலக்கணம் கற்றாரின்றி.

• ஜீவன் சத்துப் போலிப் பொருளென்பதற்குப் பிரமாணம்.

சாமவேதம் மைத்திராயணீ உபநிஷத் 5-வது பிரபாடகம்.

இதுதான் ஆத்மாவினுடைய ஓ ரம்சம். (கடாகாசம்போல்) இந்த அம்ச
மானது சேதனமாத்திரமாக விருக்கிறது. ஒவ்வொரு பிராணி யிடத்திலும்
(அனேக ஜலபாத்திரத்தில் சூரியன்போல) பிரதிபிம்பமா யிருக்கின்றது.
அதுதான் கேஷத்திரக்ஞன். பாதமுதல் சிசுவரை தேகத்தைத் தானே என்று
அறிகிறவஞ்சிய ஜீவன்.

யகர் வேதம் ஸர்வஸாரோபநிஷத்.

அதில் பிரதிபலித்துப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற சைதன்னிய
மானது கேஷத்திரக்ஞன் எனப்படுகிறான்.

தூதசங்கீதை பரமவிஞ்ஞானம்.

முன்னுமவித்தையாற் பசுபேதமும் மொய்வலியமாயையால்
மன்னுபரதத்துவபேதமுங் கற்பிக்கப்பட்டதுவான்
மன்னுதேகேந்திரியாதி வாசனாபேதத்தாலே
பின்னும் பேதமாமவித்தைபேசுபசுபேதத்திற்கும்.

(௬)

ஷை சர்வசாத்திரசங்கிரகம்.

உன்னு பரதத்துவ முபாதி பேதத்தாலே
மன்னுஜீவான்மா பரான்மாவென் நிருவிதமாய்
மன்னு மவற்றுட் சீவர் மருவி யிருவினைகளோடு
துன்னுசமுசாரிகளா யிருப்பரெனச் சொல்லுவரால்.

(௭)

பிரமகீதை கடவல்லி சுவேதசுவதா உபநிடதம்.

ஏயபேருலகில் வினைப்பய னுகர்ந்தங் கிதயமே மருவுவா நிருவர்
சாயையாதபமாகின்றனர் சிவசங்கரரென் றிடத்தருவா
ரோயு மாறறவே யுண்பவன்சீவனுட்டுவான்சிவனிவர்தமக்கிங்
காயபேதந்தானுபாதியால்வந்ததல்லதபேதமேயாகும்.

(௮)

சீவரகசியம் ரிபுகீதை 11-வது அத்தியாயம்.

சீவபா சகத்தெனவே காண்பதெல்லாம் சின்மயமாம் பிரமத்திற் கற்பி
தந்தான்.

(20)

1-வது. ஜீவனைப் பாவப்பொருளாகச் சித்தாந்தப்படுத்திக்கொள்
ளின், அதனால் வரும் அகர்த்தங்க ளிவருக்குத் தெரியாபோலும்.
இவர் மதத்தில் ஜீவனும் பாவப்பொருள், சிவனும் பாவப்பொருளாக
லானும், இவ்விரண்டும் அந்நியோந்நிய பாவப்பொரு ளாகலானும்,
அந்நியோந்நிய பாவப்பொருள்கட்கு இருமையற்ற சையோகங் கூடா
தாகலானும் ஜீவனும் சிவமும் இரண்டறக் கலத்தலென்பது வெறும்
வாய்ப்பேச்சே யொழிய உண்மையில் கூடவே கூடாது.

2-வது. இரண்டு அந்நியோந்நிய பாவத்தையுடைய பாவப்பொரு
ள்கள் இரண்டறவேனும், ஒன்றாகாமல் இரண்டாகாமல் ஒன்றும் இர
ண்டு மன்றாகாமலேனும் எவ்விதமாய்க் கலப்பினும் அவ்விரண்டு
பொருள்கட்கு முள்ள சம்பந்தம் சையோக சம்பந்தமேயாம். அங்ங
னமே மாயாவாத் துவித சைவர்கள் கொள்கைப்படி ஜீவன் சிவ
னல்ல, சிவன் ஜீவனல்ல ஆகலின், இவ்விரண்டு பொருள்களும் அந்நி
யோந்நியப் பொருள்களாதலன்றி, இரண்டும் பாவப்பொருள்களுமாம்.
இவ்விரண்டு பொருள்களும் மோக்ஷத்தில் இரண்டறவேனும் ஒன்றா
காமல் இரண்டாகாமல் ஒன்று மிரண்டும் அன்றாகாமலேனும் கலப்பி
னும் அவ்விரு பொருள்கட்குமுள்ள சம்பந்தம் சையோக சம்பந்தமே
யாம். இனி எங்கெங்கே சையோகமுண்டோ, அங்கங்கு விபாகமுண்
டென்னும் வியாப்தி யுளதாகலின், இச்சையோகத்தை யடைந்த
பொருள்கட்கும் விபாகம் உண்டு. ஆகலின் சிவத்தினிடத்து ஜீவன்
எவ்வகையாகக் கலந்தாலும் அவன் ஓர் காலத்தில் சிவத்தினின்றும்
பிரியவேண்டியவனே யாம். பட்டினத்தடிகளும் “புணர்ந்தன பிரி

யும், பிரிந்தன புணரும்” என்று கூறியிருக்கின்றமை காண்க. “கூடுதலுடன் பிரிதலற்று” எனத் தாயுமானார் கூறிய வுண்மையினை முணர்வராக.

3-வது. இவர் மதத்தில் கூறியபடி இவர் மதத்தினர் சிவத்தினிடத்தில் இரண்டறக் கலந்து மோகூத்தை யடைந்தார்களல்லவா? அம்மோகூதப் பேறு பாவபதார்த்த மாகையாலும், ஆதியையுடையதாகையாலும், பாவபதார்த்தங்களெல்லாம் ஆதியுடையனவேல் அந்தமுமுடையனவாகையாலும், அடைந்த மோகூதப்பேறும் ஆதியுடையது பற்றி அந்தமுமுடையதாமென்க.

இத்தியாதி நியாயங்கள் பல வுள; அவற்றை யொருவாறிங்குக் கூறினும். ஆகையால் பசுவைப் பாவப் பொருளாகக் கொண்டால் முதல் நியாயப்படி சிவத்தோடு ஜீவன் இரண்டறக் கலத்தல் கூடாதென்றும், 2-வது நியாயப்படி கலந்தால் பிரித லுண்டா மென்றும், 3-வது நியாயப்படி மோகூதப்பேறு அந்தத்தை யுடையதென்றும் அறிக. இதனால் இவர்மதத்திற் கூறு மோகூதம் நித்தியமன்று; அழிவையுடைய அரித்தமாமென்க. இம்மோகூதத்தைச் சரியையாதிகள் கொடுக்கும் என்று நம்நாயகர் பிரசங்கித்தது சரியே; ஆனால் மூலபத்திராதிபர் குறித்த மோகூதம் இதுபோன்ற அரித்த நிலைமையுடைய தன்று; நித்த நிலைமையுடையதாம். அதை யடையத்தான் சாதனசதுஷ்டயம் இன்றிமையாதது என்று வேதாதிகள் கூறின. இதனை இவர் உய்த்துணரக் கடவர்.

ஷை பத்தியில் கூறிய அநேக விஷயங்கள் மூலபத்திராதி வில்லை. நம் பண்டிதர் மற்றவா தில்லாச் சித்தாந்தத்தைத் தெரியாது வீணை எழுதுகின்றார். இது நியாயத்திற்கு விரோதம். ஒரு மதத்தைக் கண்டிக்க எழுபவர்: அம்மதத்தவர் கொண்ட சித்தாந்தங்களுக்கு அவர்கள் எக்கருத்தமைத்துக் கூறுகின்றார்களோ, அக்கருத்தை உணர்ந்து அச் சித்தாந்தங்களில் தமக்குத் தோன்றும் அசம்பவங்களைக் கண்டித்தல் தரும். அங்ஙன மின்றித் தம்மனத்திற் கேற்றபடியும், தம் மதத்திற்கு ஏற்றமுறவும் பேசுதல் நியாய வலியின்மையைக் காட்டுமென நம்புலவர் அறியக்கடவர். ‘ஜீவனாகிய தன்னை’ என்கிறார் நம்புலவர். மூலபத்திராதிபர் முத்தி நிலையில் தானென்பதற்குப் பொருள் ஜீவனல்லவென்பர். ‘பிரமமெனத் துணிந்த ஜீவனாகிய தான் அஞ்ஞானி’ என்கின்றார் நம்புலவர். மூலபத்திராதிபரோ பிரமமெனத் துணிந்த தன் சொரூபம் ஞானம் என்பர்.

4-வது ‘மாயையாகிய தேகேந்திரியாதிகள் துணை சேராதபோது அறிவு நிகழாது’ என்கின்றார் நம்புலவர். ஆம்; கடபட அறிவுநிகழாது தான். 5-வது ‘இவர் சுத்த அறிவாயின், பாஹியாந்தக் கரணசையோ சுத்தால் அறிவெய்த லொழிந்து அறிவு மாத்திரையாய்ச் சேடித்துப் பிறங்கா தொழிவானேன்?’ என்கிறார் நம்புலவர். அறிவு மாத்திரை

யாய்ச் சேடித்தபோது பாஹியாந்தக் காரண சையோக மின்மையின், கடபட அறிவு எய்தா தொழியும் என்றும், அவித்தையோடு கூடிய சுழுத்தியே இதற்குச் சான்ற மென்றும், அறிவு மாத்திரையாய்ச் சேடித்தபோது தனக்கு அன்னிய மின்மையால் பிறங்காது என்றுங் கூறுவர் அத்வைதிகள். 6-வது. 'இவர் தன்னில் தன்னைத் தானே காணுதல் ஒருவனது கண்ணானது தன்னில் தன்னைத்தானே காணுதல் போலாம்' என்கிறார் கம்பண்டிதர். தன்னிடைத் தன்னைக் காணுதலாவது ஆரோபத்தால் கொண்டிருந்த தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தைத் தானல்லவெனத்தள்ளி, கேவலம் பிரமஞான சொரூபமாய் முத்தியில் காணுதலென்பார் அத்வைதிகள். இந்தப் பத்தியில் கூறிய விஷயங்கள் அவ்வளவும் நம் பண்டிதரின் நியாய வலியின்மையைக் காட்டின.

பூர்வபகடிம்.

6-வது "இனி எம்மனோர் துணிந்த அத்வைதம் ஆத்மநாயகி யானவள் தனது பரசிவ நாயகனைக் கூடி யனுபவிக்கும் இன்பநிலையேயாம். 'தாயுடன் சென்று பின்தாதையைக்கூடிப் பின்றூயை மறந்தேயுமதே கிட்டை யென்று னெழிற் கச்சியேகம்பனே' என்ற மூதுரையே இதற்குச் சான்றும். இனித் துவிதம் அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்கள் சைவர்கட்கே உரியனவாம். இவற்றுள் அத்துவிதச் சொல்லை ஜீவாத்ம வாதிகள் களவாடின ரென்பதே முடிவென்றிக. நிற்க."

சித்தாந்தம்.

நாயகனைக் கூடி யனுபவிக்கும் இன்பம் சற்றுப்போதானகையாலும், அக் கூட்டுறவு தொம்சா பாவமுடைய தானையாலும் அவ்வின்பம் நித்திய வின்பமாகாது. அங்ஙனமே பட்டினத்தாரும் 'ஏயுமதே கிட்டை' என்றார். கிட்டை கலைத்தபோது தாதையோடு 'ஏயா மையின்' கிட்டை யின்பங் கெடும் எனக் கொள்ளக் கிடந்தமை காண்க. இனித் துவிதம் அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்கள் சைவர்கட்கே உரியனவாம் என்கிறார் கம்புலவர். ஆம்; சரியையாதி புரியும்போது துவிதமும் சிவத்தோடு கலந்தபோது இவர் கொண்டபடி அத்துவிதமும் இவருக்கே யுரியனவாம். ஆனால் மூலபத்திராதிபருக்குத் தேகாதி பிரபஞ்சம் பிரமத்தினிடத்து ஆரோபமாய்த் தோன்றுகின்றமையால், முத்தியில் அது தானல்லவென்று ஒதுக்கி, எஞ்சின பிரக்ஞான சொரூபமே தானாக யாதொரு அந்நியப் பொருளின் சையோகமின்றி அனுபவிக்கும் இன்ப நிலையே அத்துவித மாகையால் அவ்வத்துவிதம் மூலபத்திராதிபர்க்கே யுரியதாமென்க.

பூர்வபகடிம்.

7-வது. (1) "இவர் சரியையாதிகள் சாலோகாதிகளைத் தருமென்றார். (2) அது எம்மவரிடங் கற்ற பாடமாம். (3) சாலோகாதிகள் சிவனை வழிபடும் பக்குவர்கள் அடையும் பெறும் பேறுகளாம். (4) இவற்றைச் சிவனை நாயகனாக அடையாத ஜீவாத்ம வாதிகள் பெற்றுப் பிழைப்ப தெங்கே? (5) இன்னோர் சாலோக மாதிகளைக் குறை கூறுவது ஐந்ம தரித்திர நெருவன் குபேரனது பதவியைக் குறை கூறுவது போலாம். (6) இவ்வறிஞர் ஜீவாத்ம

போதிதமாகிய தமது ஏகாத்ம வாதத்தாலடையத்தக்கது புருஷத்தவப் பிராப்தியேயாம். (7) இவர் “சதசத் விலக்ஷண அநிர்வசனீயப் பொருள்” என்னும் வசனத்தொடரொன்று கற்றுக்கொண்டதைச் சாலோகாதிகளின் மேலேற்றி சந்தர்ப்பமின்றிப் பேசிச் சதுரிழந்தார் கண்டார். (8) இவரெழுதியதின் பொருள் ஜீவப் பிரமமாகிய இவருக்கே தெரியாதென்க. (9) இவருக்குச் சரியை கிரியைகள் என்றெழுதும் படிப்பின்றிச் சரிகை கிரிகை என்று எழுதினார். (10) அதைப்பார்த்த சிறுவர்கள் வெள்ளிச் சரிகையா? பித்தளைச் சரிகையா? செம்புச் சரிகையா என்று பரிசுசெய்துக்கொண்டனர். (11) சரியையாதிகளின் பேரையே நன்கு பிரஸ்தாபிக்க வரியாத இந்தப்பண்டிதர் அந்தச் சரியையாதி களைத் தூஷிக்கவந்தது ஆச்சரியமேயாம். (12) இனிச் சரியையாதிகள் சாலோக மாதிகளைக்கொடுத்தலால் வருந்தாழ்வென்னை? (13) சரியையால் ஸாயுஜ்யம் வருமென்று யாரேனுஞ் சொன்னதுண்டா? (14) ஞானத்தினாலன்றோ ஸாயு ஜ்யப் பேறு கைகூடத்தக்கது (15) இந்த நியதியைக் கூறுமுன்மை முடிவை இவர் தமொறிப் பேசியது விவேகத்தின்பயனா? (16) இவரது ஞானம் பசு ஞானமே யாகையால், பதி ஞானத்தின் பண்பை யிவரறியாதது உசிதமேயாம். (17) சிவாலயத்தில் புல் கல்லுகளைச் செதுக்கித்தொண்டு புரியுஞ் சரியையி னின்ற வொரு சத்புருஷனது பாதசேவைக்கு ஏகாத்மவாத ஞானி யொருவ னாவது எளிதிற்பிராப்தமாகத் தக்கதன்றும். (18) அநேக கோடி ஜம்மக் ளிற் றடித்த பசுஞான முதிர்ச்சியாலாய போகந்துய்த்தொழிந்து பரிபாகங்க கூடியபோதே பிராப்தமாகத் தக்க தொன்றும். (19) “வேதச் சிரப்பொருளை மிகத் தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத் திறத்தடைவரிதிற் சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர் என்பதோத்து. (20) விரிச்சிற் பெருகும். (21) இவ்வள வருமையான சைவ தர்மங்களை ஹேய மாகக்கொண்ட பூர்வபட்சியினது பாவத்துக்கே வருந்துகின்றனர் பெரியோ ரென்க. நிற்க.”

சித்தாந்தம்.

(1) ஆம்; அங்ஙனந்தான் மூலபத்திராதிபர் கூறுகின்றார். (2) இவ்வுண்மை “முக்திகோபநிஷத்து” “நிராலம்போபநிஷத்து” களில் பூரணமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையினால் நம் பண்டி தர் குழத்தாரிடங் கற்கவேண்டிய ஆவசிக மின்று. (3) இது மெய் தான். தன்னையும் சிவனையும் பின்னமாய் றோக்கும் அநுபவத்தின் பயனே சாலோகாதிகள். ஆகையாற்றான் அப்பதவிகளை அறித்த மென வேதம் கூறுகின்றது. அவ் வறித்தபதவிகட்குச் சாதனமாகச் சரியையாதிகள் கூறப்படுகின்றமையால், அவை நித்திய மோக்ஷத் தைப் பயப்பன வன்றென்று கூறினார் நம் மூலபத்திராதிபர். (4) ஆம்; இப்பிழைப்புப் பிழைக்க அத்வைதிகட்குத் தெரியாதுதான். சகல அவஸ்தைகளுங் கடந்து திரிபுடியிறந்து சிவமாய்நிற்கும் ஜீவன்முத்தி நிலையில் தனக் கன்னியப் பொருளின்மையானும், அப்போது தானே சத்து சித்து ஆனந்தப் பொருளாய் எஞ்சுவதாலும் அந்த நிலையே அகம்பிரமமெனச் சுருதியாலும் அநுபவத்தாலும் துணிந்திருக்கின்ற மையாலும் இப்பிழைப்பு அவர்கள்பால் அமையாது தான்.

அகம்பிரவாதம் வேதாகம இதிகாச புராணதிகட்கு உடன் பாடென்பதற்குப் பிரமாணம் வருவாது:—

எகர்வேதம் கைவல்லியோபநிஷத்.

அது பிரமமே; அது நானே என்றறிந்தால், சகல பந்தத்தினின்றும் விடுபடுகொண். சாட்சியாயும் சின்மாத்நிரமாயு மிருக்கிற சதாசிவன் நான்தான். அந்த அத்வயமான பிரமம் நானே.

சாமவேதம் மைத்ரேயோபநிஷத்.

அதிவிருக்கிற ஜீவனானவன் சிவனே.

ருக்வேதம் ஆத்மபோதோபநிஷத் 6-வது உபதேசம்.

அந்தப் பிரமமே நானென்று உச்சரிக்கவேண்டியது.

சுக்கில எகர்வேதம் பைங்களோபநிஷத்.

நானே பிரமமென்றிருக்கிறது மகாத்மாக்களுக்கு மோக்ஷ ஏதுவானது. நானே பிரமமென் றறியாதவனுக்கு முத்தியுண்டாவதில்லை.

எகர்வேதம் வராகோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

தேகாத்ம ஞானத்திற்கு விரோதியான ஞானம் ஆத்மாவினிடத்தில் எவனுக்கு உண்டாகிறதோ, அவன் விரும்பாவிட்டாலும் மோக்ஷமடைகொண்.

இன்னுமனேக பிரமாணங்களாலும் காரண காரிய வாதவிவர்த்த பட்ச யுக்தியாலும் மேற்கூறிய சித்தாந்தம் நிறுத்தப்படு மென்க. சோமசுந்தர ஞாயகரும், அவாபிமானிகளும் பதி, பசு, பாசங்கள் அகாதி நித்தியபெனக் கூறி முத்தியினும் மும்முதலும் வியாபகம், வியாபதி, வியாப்பிய சம்பந்தமாகச் சமுத்திரம், அதில் ஜலம், அதனு ளுப்பும்போல் என்று பேசுகின்றார்களன்றோ? அந்தச் சமுத்திர மென்னும் சொற்கு ஜலமில்லாவிட்டால் பொருளே இல்லாமற் போவதுபோல் ஜீவனில்லாவிட்டால் சிவனையில்லாமற் போவார். இதனால் ஜீவனே உபாதான காரணமென்று சொல்லக் கடமைப் பட்டு அதுகாரணமாக இவர் பக்கத்தினரே ஜீவாத்மவாதிகளெனக் கரதலாமலகம்போல் வெளிப்படுகின்றா ரென்க. (5) அத்வைதிகள் ஜம்மதரித்திரர்கள்தான். முத்திரிலையில் ஏகப்பிரமத்துக்கு மற்றொரு பெயராகிய ஏகாத்துமாவாக விளங்கி; அவ்வேகாத்துமாவுக்கு அன் னியமான தன தானிய மனைவி மக்களாதி ரூபமாயுள்ள பிரபஞ்ச த்தை மித்தைபென்றொதுக்கி, மாயாசம்பந்தமுள்ள ஞானரு ஞான ஞேய துவிதப் பிரபஞ்சம் தம்மிடம் விளங்காதவாறு பிரகாசிக்கின்ற வராகனின், அவர்கள் தரித்திரர்கள்தான். நம்பண்டிதரோ மாயையும் அதன் காரியமுமான சகல சுகப் பொருள்களையுந் தம்பால் எக்கால த்து முடையவராகனின், இவர் குபேரேயாம். அன்றி அவர் அடை யும் பதவியும் குபேரசம்பத்தேயாம்.

(6) இது மூலபத்திராதிபர் கோட்பாடன்று. அவர் எஞ்ஞான் றும் ஜீவனைச் சிவமெனும் பொருள்கொள்ளும் ஆன்மாவோடு தாதாத் மியம் சொல்வதேயில்லை. இது முன்னரே விரித்துரைக்கப்பட்டது; (7) சாலோகாதிகள் மிச்சையென்பது மூலபத்திராதிபர் கூற்றன்று.

நம் மூலபத்திராதிபர் கூறுவது வேதாதிகளின் கூற்றுகையானும், அவ் வேதாதிகள் சகல வித்தைகட்கும் ஆசிரயமாகையானும் நம் மூல பத்திராதிபர் ஷ்டி வித்தைகட் கியையவே சொன்னவராகின்றார். இது சற்பிரமாணங்களின் துணிபென்று முன்னரே கூறியிருக்கின்றோம். (8) இது மெய்யாயிருக்கலாம். இதன் பொருளை நம் பண்டிதரிடம் கேரில் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கதே. (9)ஆம்; இது மெய்தான், (10) நம் மூலபத்திராதிபர் 'சரியை' என நம் பண்டிதர் கொள்வதைச் 'சரிகை' என எழுதுவதைப் பார்த்துச் சிறுவர்கள்தான் பரிகாசிப் பார்கள். மற்றும் நிகண்டு அகராதிகள் எழுதிய தமிழ்ப் பாவலர்கள் இச் "சரிகை" யெனும் பதத்தை எடுத்தாண்டதற்கு நம் மூலபத்திராதிபரைப் புகழுவார்கள். (11,12)இது இவருக்குத்தெரியாது போலும். சாலோகாதி யழியத்தக்கவை யாகலின், அறித்தமெனக் கூறுவர் சான்றோ ரென்க. (13) அப்படி உள்ளபடி இருந்தால் சரியையாதி களை யனுட்டிக்கச் சொல்லிப் பிரசங்கத்தில், நாயகர் அறிவுறுத்தி னது கள்ளப் பிரசங்கமேயாம்போலும், (14,15) இது மூல பத்திராதி பர் தமோறிப் பேசிய தாகாது. நம்பண்டிதரே அங்ஙனம் பேசிய தாகும். தாயுமானார் "வேதமுடனாகம புராண இதிகாசமுதல்" என் னும் பாட்டில் சரியையாதிகள் துவிதமென்றும், துவித ஞானமே அத் துவித ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் ஞானமாமென்றுங் கூறினமை யானென்க. துவித ஞானத்தோடு தாதான்மியமான சரியையாதிகளை அதுட்டிப்பதினாலே, அத்துவிதமாகிய மோக்ஷ இன்பத்தை யடைய லாம் என்று நாயகர்வர்கள் தம் பிரசங்கத்தில் பிரஸ்தாபித்தா ரன்றோ? அதற்கு மாறாக இப்போது நம் பண்டிதர் துவித ஞானத் தின் முதற் கூறுகிய சரியையால் ஸாயுஜ்ஜியம் வருமென்று யாரோ னும் சொன்னதுண்டோ என்கின்றார். இதனால் இவா மாறிப் பேசினா ரென்பது வெளிப்பட்டமை காண்க. இவர் நியதி யல்லாததை நியதியெனக் கூறி அது உண்மையென்றும் முடிவென்றுத் தமோறிப் பேசியது விவேகத்தின் பயனா? (16) இது சுத்த பிசகு. பசுவைச் சத்துபோலிப் பொருளென மூல பத்திராதிபர் கூறியுள்ளா ராகலின், அதன் ஞானத்தால் நிகழும் இன்பமும் அங்ஙனமேயாம். நம் பண்டி தருக்கோ பசுவும் நித்தியம், பாசமும் நித்தியமாகையாலும் அதிலும் பெத்தத்திலும் முத்தியிலு மாகையாலும் இவரது பசு ஞானம் இவரை இங்கும் விட்டிலது, அங்கும் விட்டிலது. ஆகலின் பதி ஞானம் இவரு க்கு இல்லவே யில்லை. பெத்தத் தசையில் இவர் பதியின் உண்மை யும் அவர் இலட்சணங்களும் சத்தப் பிரமாணத்தா லறிந்தார். அது பவமில்லை. முத்தித் தசையிலும் இவர்பாடு அந்தரந்தான். "நமைத் திரும்பிப் பாராதே" "முன்னிலைச் சுட்டொழிதி" முதனிய வாக்கியங்க ளால் முத்தித் தசையிலும் இவர் சிவத்தைப் பார்ப்பதற்கும் அறிதற் கும் அதுபவித்தற்கும் இடனில்லது. ஆதலால் இவருக்குச் சிவத் தின் பிராப்தம் இங்கு மில்லை, அங்கு மில்லை. இவர் பாடு திரிசங்கு

சொர்க்கத்தான். ஆகவின் இவருக்கு இருபாலு முள்ளது பக ஞான மும் பக அனுபவமுமே. இப்படிப்பட்ட இவர்க்குப் பதிஞானம் யாங் குளது? (17) இது மெய்தான். அங்ஙனம் புரிபவர் சரியையாள ராகை யால் அத்தொழில்களை விலக்கிய ஞானிகள், அதிலும் பிரம ஞானி கள் அன்றோர் பாதசேவைக்குப் பிராப்தமாகத் தக்கவ ரன்றுதான். இது மிகச் சரியே! நம் பண்டிதர் மிக நன்று சொன்னார்! இதன்றியில் புல்கற்கள் செதுக்குபவர் பாத சேவைக்கும் ஷை பிரம ஞானிகள் பிராப்தமாகத்தக்கவ ரன்றும். இக்கருத்து மிக நன்றமைந்துள்ளது! (18) பக ஞானம் இவருக்கே உரியதென முன்னரே கூறினோ மாகை யால், அஞ்ஞான முதிர்ச்சியாலாய போகந் துய்த் தொழிந்து பரி பாகங் கூடியபோது இவருக்கே அச்சரியையாளன் சேவை பிராப்த மாகுக. (19) இதில் 'வேதச் சிரப்பொருளை மிகத் தெளிந்தும் சென் றுற் சைவத்திறத்தடைவ ரிதிற் சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்திய பின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்' என்ற (பொதுப் பிரமாண மின்றி) இவர் பக்கத்தினர் கூறிய பிரமாணச் செய்யுளை மேற்கோளா கக் காட்டினார். சரியை யாதிகள் இயற்றிச் சிவனடியைச் சேர்ந்தவர்: அவ்வடியோடு சையோகித்தவராகையால் விபக்தராவர். எங்கெங்கே சையோக முண்டோ அங்கங்கெல்லாம் விபாகமுண்டென இவரறிந் திலர் போலும். நம் பண்டிதர் சாதிக்க வந்த முத்தி நம்மூல பத்தி ராதிபருக்கு நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகத்தால் அசத்தாய் முடிந்தமைக்கு விசன முறுகின்றேம்! இனி அத்வைத ஞானத்தை அடைவதற்குரிய சாதனங்கள் சரியை முதலியனவென்று கூறியது பிசகென்றும், அது அடைதற்குரிய சாதனம், சாதன சதுஷ்டயமே யென்றும் அறிந்திடுவாராக. இதற்குப் பிரமாணம்:—

பிரமகீதை கைவல்லிய உபநிடதம்

நனிவேதநாலுமுகமாகமேவிநளிஞலயத்திலுறைவா
னனுபோகமாகவருளாலறிந்தவவரேபரத்தையறிவார்
தனிமேவுவார்கள்பெறுஞானமாகுமிதுசாதனங்களுடைய
முனிமேவுவான்தெனுமாவேதமொழியோதுமாமொழிவான். (க)

பதவிகள் யாவும் சத்தல்ல வென்பதற்குப் பிரமாணம்:—

பிரமகீதை முண்டகோபநிடதம்.

மெய்ம்மைவிரத்தந்தவம்விழுப்பமுதலாகுஞ்
செம்மைதருநல்வினைகள்செய்தனுபவிக்கு
மிம்மைமறுமைப்பயனனைத்துமிறைவன்பாற்
பொய்ம்மையறவேநிகழினுங்கனவுபோலாம். (கரு)

(20) நம் பண்டிதர் இன்னும் விரிப்பரேல் இவரது ஆபாச பத்திரிகை இன்னும் அதிகமாய் விரியுமென அஞ்சியே இவர் விடுத்தாரென்க. இது புத்தி சாதாரியமே! (21) மூலபத்திராதிபர் சைவ தர்மங்களை ஹேய மாகக் கொள்ளவில்லையே. ஏன் இல்லாததைப் பேசவேண்டும்? அவர்

சொன்னதெல்லாம் மோகஷப் பேற்றிற்குச் சாதனம், சாதன சதுஷ்டயமே யொழியச் சரியையாதிக எல்லவென்றும், ஷை சரியையாதிகள் பதவியைப் பயப்பனவென்றுமேயாம். இப்படி அவர் சொன்னதற்குப் பிரமாணமுங் காட்டினோம். நம் பண்டிதரும் சரியையாதிகள் பதவியைக் கொடுக்கு மென்றே 7-வது பத்தியில் ஒப்புக்கொண்டே பேசியிருக்கின்றார். இங்ஙனமாக ஹேயம் என்கிருந்து வந்தது? வேதசாஸ்திர விரோதமாக இல்லாத மாயையை உள்ளதெனக் கொண்டது போல மூலபத்திரிகையி லில்லாத ஹேயத்தை யுள்ளதென நம் பண்டிதர் கொள்ளுகின்றார்போலும்.

பூர்வபக்டம்.

8-வது (1) இவர் ஆகாயத்தில் நீலம் சட்டி கூடாரம் அத்தியாசமாகத் தோன்றியதென்றார். (2) இதுவும் அசங்கதமே. (3) இவருக்குத் தோன்றிய நீலபீதாதி விகாரங்கள் இவரது கட்புலனதேயாம். (4) அவ்வாறு கவரத்தக்க பல்வேறுதன்மை கதிரோனது சந்நிதியிற்பட்ட கண்ணுக் கியல்பாகவே யமைந்துள்ளதாம். (5) இவர் கண் காது முதலிய துணை யொழிந்து ஆத்மாவாகத் தனித்துத் தன்னிடத்தில் அத்யாசமாக வொரு பதார்த்தத்தைக் காண்பது ண்டாயினன்றோ இவரது மதம் தலை தூக்கும். (6) இவருக்குப் பூர்வமே விஷயமாயிருந்த நீலாதிகளையும், சட்டி கூடாரங்களையும் ஆகாயத்தில் பின்னர் வருவித்துப் பார்த்தல் இவரது போலி அத்துவிதத்திற்கு உபகாரப்படைதென்க."

சிந்தாந்தம்.

(1, 2, 3, 4) கண்ணின் தோஷத்தால் அங்ஙனம் தோற்றுகிற தே யொழிய அத்தோற்றம் ஆகாயத்தி லில்லையென்று சொல்வதாய் வெளியாகிறது. அங்ஙனமாயின், காமாலகொண்டவன் கண்ணிற்குச் சகல பொருள்களும் மஞ்சளாய்த் தோற்றுவதுபோல் எல்லாப் பொருளும் எல்லோருக்கும் நீலமாயன்றோ தோற்றல்வேண்டும்? அங்ஙனம் தோற்றுமையின் நம் புலவர் சொல்வது அநுபவவிரோதம். கட்புலன் றோஷத்தால் நீலமும் சட்டி கூடாரமும் தோன்றுகின்றன வென்பதற்கு ஏது என்னை? கண்ணின்கண் தோஷம் நீங்கியபின்னர் அவை யில்லாமற் காணப்படுகின்றனவா? இவர் கூறும் கண்ணின் றோஷம் இவருக்கென்றேனும் நீங்கி நீலமும் சட்டிகூடாரமு மில்லாது ஆகாயங் காணப்பட்டதா? எவருக்கும் மில்லாத அநுபவம் இவருக்கு மாத்திரம் உண்டாயிற்றுக்கொலோ? நாம் கூறுவது யாதெனின், யார் கண்டாலுங் காணாவிட்டாலும் ஆகாயம் நீலமாயும் சட்டிபோலும் கூடாரம்போலும் தோற்றுகின்ற தென்பதேயாம். ஆகாயத்தின் கண் அவ்வித சத்தி யின்றேல் நாம் எவ்வாறு நோக்கினும் ஷை நீலாதிகள் தோன்று மாட்டாவென்க, நமது கண்ணின் குற்றத்தால் தோன்றுவ துண்மையாயின், மஞ்சள் காமலை கொண்டவனுக்கு எப்பொருளும் மஞ்சளாய்த் தோற்றுவதல்போல எப்பொருளும் நீலம் சட்டி கூடாரங்களாய்த் தோற்றுவதல் வேண்டும். அங்ஙன மின்மையின் இவர் கூற்றுக் கூற்றன் கூற்றாய் முடிந்ததென்க, (5) இது மிக விந்தை!

ஆத்துமாவாகத் தனித்த தன்னிடத்தில் ஒரு பொருளும் காணாமையாற்றான், அங்ஙனம் தனியாதபோது கண்டபொருளெல்லாம் அத்தியாசமென்று நம் மூலபத்திராதிபருரைக்கின்றார். ஆத்மாவாகத் தனித்தபோது யாதா மொரு பதார்த்தம் காணப்படுமாயின், அப்போதன்றோ இம் மூலபத்திராதிபர் மதம் தலை தூக்காது? பிறர் சித்தாந்தத்தை யறியாது கண்டிப்பவருக்கு நம்புலவர் என்ன பேர் கொடுப்பாரோ, அப்பேரை யிவர் இப்போது தரித்துக்கொள்வாராக. (6) ஆத்மாவாகத் தனித்தபோது ஆகாயமே இல்பொருளாகும்போது அதில் எங்கே சட்டி கூடாரங்களை வருவித்துப் பார்ப்பது? இவர் சொல்வதில் இன்னும் ஒருவித்தை யிருக்கிறது! நீலாதிகளையும் சட்டி கூடாரங்களையும் ஆகாயத்தில் பின்னர் வருவித்துப் பார்த்தால் என்கின்றாரே. நீலாதிகளும் சட்டி கூடாரங்களும் மின்றி இவர் ஆகாயத்தைப் பார்த்திருப்பார்போலும். அங்ஙனம் தனி ஆகாயம் இருந்தாலன்றோ அதில் நீலாதிகளை வருவித்துப் பார்க்கலாம்?

பூர்வபக்ஷம்.

9-வது “(1) இனி யிவரது ரஜ்ஜு சர்ப்ப திட்டாந்தத்தை நாயகரவர்கள் துஷித்ததாகக் கூறினர். (2) அந்தத் துஷணை இதுவென்று விளக்கினரில்லை. அப்படி விளக்கிக்காட்டினால் அந்தத் துஷணத்திற்குத் தாம் பரிகாரஞ் சொல்ல முடியா தென்பது நோக்கி வழுவழுவென்று விட்டார்போலும். (3) இதற்கிடையில் “சாதிர்ஷயம்” என பொருள்சொல்லைத் தப்பா யெழுதி அடிக்கடி குறுக்கே கொண்டுவந்து போட்டு மகிழ்கின்றார். (4) அந்தச்சொல்லை அவர் விகியோகித்த விடங்களுக்கு அவரேதான் பொருள் சொல்லவேண்டும். (5) வெறுங்குழறு படையென்பதே எமது கருத்தாம். (6) இவ்வளவு தெரியாமையோடு கூடிய இவர் நாயகரவர்களைச் சட்டி அவர் சாஸ்திர விசாரமில்லாதவரென்று பேசியது இவரது தற்போதக் கொழுமையையே காட்டியதென்று ஒதுக்கினமென்க. இனி நாயகரவர்கள் இவரது ரஜ்ஜுசர்ப்ப திட்டாந்தத்தை யலைத்த விதம் வறுமாறு”

சித்தாந்தம்.

(1,2) இவ்வாக்கியங்களுக்குச் சித்தாந்தம் பத்தாவது பத்தியிற் காண்க. (3) ‘சாதிர்ஷயம்’ என்னுஞ் சொல் அச்சுப் பிசகு என்று அறிக. (4) சாஸ்திரப்பழக்க முள்ளவரானால் நம்பண்டித ரிதன்பொருளை ஸ்காந்தபுராணத்தின் ஆறு சம்ஹிதைகளி லொன்றான சூதசங்கிதை ஞானவைபவ முரைத்த வத்தியாயம்

“சாதிரிசியஞ் சனத்தாற்றகவுதித்திநென்றான
மேதகவுணர்ந்தோர்யாரும்விளங்குபமானமென்ப
ரோதனுபபத்திஞானத்தாலேயுற்பத்தியாகு
-- மாதரவுடையஞானமருந்தாபத்தியெனச்சொல்வர்.”

என்னுங் கவியால் ஏன் அறிந்து தெளிந்துகொள்ளக்கூடாது? (5) நம்பண்டிதருக்குத் தெரியாதவையெல்லாம் அவருக்குக் குளறுபடையேபோலும். (6) மேற்கூறிப்போந்த பிரமாணங்கட்கு இவர் பேசியது மாறுபடுகின்றமையானேயே நாயகரது சாஸ்திர விசார

மில்லாமையும், கம்முலப்பத்திராதிபருக்குத் தற்போதக்கொழுமை யில்லாமையும், சாஸ்திரகொழுமை யுண்மையும் கன்கு வெளிப்படும்.

பூர்வபக்ஷம்.

“ரஜ்ஜு-சர்ப்பதிட்டாந்த அழிவு.”

10-வது “கயிறு எப்படி யிருந்ததோ அப்படியேயன்றோ அரவின் ரோற் றத்தை நாம் காண்கிறோம். கயிற்றில் அரவின் ரோற்றமன்றிக் குதிரையின் ரோற்றம் மயிலின் ரோற்ற முதலியவைகளை யாராவது காண்பதுண்டா? இங் கனமாகப் பிரமத்தினிடத்தில் ஒருவிதமானதோற்றத்தைப் பிரசங்கிப்பதன்றி இருவிதமான (விஜாதியான) தோற்றத்தைப் பூர்வபக்ஷிகள் பிரசங்கிப்ப தெ ன்னை? கயிறு நீளமாயிருந்தால் பாம்பு நீளமாகத்தோன்றும். கயிறு சுருட்டிக் கொண்டிருந்தால் பாம்பு சுருட்டிக்கொண்டிருந்தவாறு தோன்றும். கயிறு வெள்ளையாயிருந்தால் அது வெள்ளைப்பாம்பாகத் தோன்றும். கயிறு கறுப் பாகவிருந்தால் அது கறுத்தபாம்பாகத்தோன்றும். கட்டையினிடத்தில் கள் வன் தோன்றுவன். கட்டையினிடத்தில் பாம்பு தோன்றுமா? கயிற்றினிடத் திற் பாம்பு தோன்றியவாறு அதனிடத்திற் கள்வன் ரோன்றுவனா? எது எப் படி இருக்கிறதோ அதனிடத்தில் அப்படியே தோற்றமுண்டாயிடுதல் அதுப வமாகவும் இதற்கு விரோதமாக நிர்விகாரமாகிய பிரமத்தினிடத்தில் விகார வடிவங்களாகிய சிற்சடப்பிரபஞ்சந் தோற்றமாகக் காணப்படுகின்றது என் னும் அஸங்காத்வாதம் எங்குனோ மணம் பெறும்; அன்றியும் கயிறு குட்டை யாயின் சிறியபாம்பும் கட்டையாயின் பெரிய பாம்புந் தோற்றமாம். கயிறு எவ்வளவு பரிமாணமோ அந்த அளவுக்கதிகமாகப் பாம்பின் ரோற்ற முண்டா காது. இந்த உபமானத்தால் பிரமத்தில் தோற்றமாத் திரமாய் விளங்கும் சிற் சடப்பிரபஞ்சம் பிம்மத்தின் பரிமாணத்தளவாயே விளங்காநிற்கும். இதனால் பிரமம் எவ்வளவு பெரிது என்று கேட்பார்க்கு உலகம் எவ்வளவு பெரிதோ அவ்வளவு பெரிதென்று விடை பகர்வதே இவரது தலையெழுத்தாய் முடிந் தது. பிரமம் எப்படி யிருக்குமென்று கேட்பார்க்குப் பிரபஞ்சம் எப்படி நாநாத்வமாகிய விகாரமாயிருக்கிறதோ அப்படி யிருக்கு மென்றே யன்றோ இனியிவர் விடை யிறுத்தல் வேண்டும்; இவ்வனுபவத்தால் உலகத்துக்குப் பெரிதாகாமல் (அதீதப்படாமல்) இவ்வளவென்று அளந்தறியத்தக்க நிலை யிற் கண்டப்பட்டு விகாரமாய் விளங்கும் பிரமத்தை அகண்டம் பரிபூரணம் நிர்விகாரம் என்று இவர் பிதற்றுவதை எந்த விதவான்க ளொப்புவார்கள்; பிரமத்தைப்போலவே உலகமும் உலகத்தைப்போலவே பிரமமும் ஒரே யள வினவாய் விளங்குதல் ரஜ்ஜு-ஸர்ப்ப திருஷ்டாந்தத்தாலறிந்த விவேகிகளது ஸதஸில் இந்தப் புத்திமான் பிரமம் அகண்டம் பிரபஞ்சம் கண்டம் என்று சொல்லித் தப்பிததுக்கொள்ளும் விதம் யாதோ அறிகிலம். இவரது விவர்த்த வாதம் இவரைக் தெருவிலே தியங்கவிட்டு அநர்த்தவாதமாய் முடிந்தது இவரதிர்ஷ்டமேயாம். இதற்குச் சமாதானங் கூறுவதொழிந்து எகதேச வுபமா னங் கூறினோமென்று தட்டழிந்து தமொறிப்போகாமல் தமது மதத்தைக் காத்துக்கொண்டு கேஷமமடைவாராக.”

சித்தாந்தம்.

இந்தப்பாகம் “நாகை நீலலோசனி”யில் தினகாரென்பவர், நாய கர் கூற்றாக விவகரித்ததை நம் புலவர் எடுத்தெழுதியதாகத் தெரி கிறது. ஆதலால் இதனை நாயகர் கூற்றாகவே விசாரிப்பாம். 1, 4, 5,

6, 7 வாக்கியங்களால் தோற்றமாய பாம்பினிடத்தில் என்னென்ன தருமம் புலப்படுகின்றனவோ, அவையெல்லாம் கயிற்றினிடத்தி லுளவாக வேண்டு மென்கிறார். இங்ஙனங் கூறுவதால், அதிஷ்டானப் (யதார்த்தம்) பொருளுக்கும் ஆரோபப் (தோற்றம்) பொருளுக் கும் காதிரிசியம் (ஒப்புமை) இருத்தல் நியமம் என்பதாய் வெளி யாகிறது. மேலும் 2, 8, 9 வாக்கியங்களால் ஒப்புமை யில்லாவிட் டால் ஆரோபம் இல்லையென்று கூறுவதாயும் வெளிப்படுகின்றது. இவ்விரண்டு சித்தாந்தங்களையும் சிறிது ஆழந்தாலோசிப்பாம். நாயக ரவர்கள் விவகரித்த வண்ணம்

பாம்பினிடத்தில்

நீளம்
சுருட்சி
வெண்மை
கருமை
குறுமை
நெடுமைகளும்,

கயிற்றினிடத்தில்

நீளம்
சுருட்சி
வெண்மை
கருமை
குறுமை
நெடுமைகளும்

தோற்றுகின்றன; ஆனால்,

தலை அசைவு
வால் அசைவு
நகர்தல்
படமெடுத்தல்

×
×
×
×

முதலிய பாம்பினிடத்துத் தோற்றுந் தருமங்கட்கு ஒப்புமையாகக் கயிற்றினிடத் தொன்றுமில்லையே. இதற்கு நாயகர் யாது கூறுவர்? ஆனமட்டும் பார்ப்போமென்று கூடியவரையினும் சாதிரிசியம் சொல்லி அச்சாதிரிசித்தை ஆரோபப் பிரபஞ்சத்தினிடத்தும் அதிஷ்டானப் பிரமத்தினிடத்தும் ஏற்றி அத்வைதவாதத்திற்குக் குறைகூறப் பார் க்கின்றார். ஆனால் அது அவைகட் கிடமில்லாமற் போகிறது. இச்சித் தாந்தத்தான் இப்படி யாயிற்றே; இனி மற்றொரு சித்தாந்த மேனுஞ் சோதனைக்கு நிற்கின்றதா எனப் பார்ப்போம். அவர் கூறுவதாவது ஒப்புமை இல்லாவிடில் ஆரோபமு மில்லை என்பது. இச்சித்தாந்தமும் மேற்படி சித்தாந்தம்போற்றான். எங்ஙனமெனில், கானனிலே ஜலந் தோன்றுகிறது. கானல் யதார்த்தப்பொருள்; ஜலம் தோற்றப் பொருள். இவ்விரண்டு பொருள்கட்கும் ஒப்புமை எங்குள்ளது? ஆகா யம், நீலவர்ண மாகிய இவற்றுள் ஆகாயம் உண்மை; நீலவர்ணம் தோற்றம். இவ்விரண்டிற்கும் ஒப்புமை எங்கே? மனம், சொப்பன உலகு ஆகிய இவற்றில் மனம் உண்மை, உலகம் தோற்றம். இவ் விரண்டிற்கும் ஒப்புமை எங்கே? இந்திரசால சத்திக்கும் இந்திர சால்ப் பொருள்கட்கும் ஒப்புமையுள்ளதெனக் கூற முன் வருவாரா? ஆகலின், மேற்கூறிப்போந்த உவமானங்களால் அதிஷ்டானப் பொரு

ஞக்கும் ஆரோபப் பொருளுக்கும் சாதிரியும் இருக்கவேண்டுமென்
கிற நியம மில்லை யென வறிக; இருந்தாலும் அது ஏகதேச அமைதி
எனவும் அறிக. இதனால் அங்ஙனம் ஒப்புமை இல்லாவிடில் ஆரோப
மில்லையென்று கூறுவது கூடாதெனல் திண்ணம். ஆகவின் தோன்று
கின்ற பிரபஞ்சத்திலுள்ள தருமங்கள் பிரமத்தினிடத்தி லிருக்கவே
ண்டுமென்கிற நியமமில்லை. பிரபஞ்சத்திற்கும் பிரமத்திற்கும் ஒப்புமை
யின்மைபற்றி ஆரோப ங்கூடாதென்பது கூடாதென் றறிக. இவ்வுவ
மானங்களை விளக்கிக் கூறின், 'சைவசித்தாந்த சண்டமாருதமாகிய
நாயகர்: சைவ சித்தாந்தத்திற்குச் சண்டமாருத மாவா ராகவின்,
அவைகளைக் கூறுது விடுத்தார் போலும். யாவரேனும் மேற்கூறிப்
போந்த இரு சித்தாந்தங்களையும் மனதி லமைத்துக்கொண்டு, இந்தப்
பத்தியிலுள்ள ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் பரியாலோசிப்பரேல்,
அதில் அமைந்துள்ள உண்மையினை யுணர்ந்து சித்தசமாதானமாவர்.
மேற்கூறிப் போந்த நியாயங்களால் நம் நாயகர் விவர்த்த வாதத்தைப்
பூர்வபட்சம் செய்ததாகத் தெரிய வில்லை. விவர்த்த வாதத்தால்
ஸ்தாபனமாகும் சித்தாந்தம் யாதெனில் சத்துப்பொருளாகிய கயிற்
றில் சத்துப்போலிப் பொருளாகிய பாம்புத் தோற்றுதல் போல, சத்
துப் பொருளாகிய சிவத்தினிடத்தில் சத்துப்போலிப் பொருளாகிய
பிரபஞ்சம் தோற்றுகிறது என்பதேயாம். பிரபஞ்சமும் மாயையும்
அசத்தென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் :-

யகர்வேதம் சர்வசாரோபநிஷத்.

மித்தை யெது? இல்லாத பிரபஞ்சத்தை ப்ரம்மத்தில் ஆரோபிப்பது?
மாயை என்பது யாது?

எவள் வாஸ்தவத்திலில்லையோ அவள்தான் மாயை. அவள் சொரூபம்
அஞ்ஞானம்.

சூதசங்கிதை பஞ்சாங்கரம்.

பரசிவசொரூபத்திற்கன்னியமாயுள்ளவெல்லாம்மித்தையாவதினாலேயே. (க)
அனகற்கன்னியமாயவைபொய்யாகிப்போதலாலே. (க2)

கூர்மபுராணம் சாங்கிய யோகம்.

ஆதலால்பிரமமொன்றேநித்தியம்அலகைத்தேரிற்
பேதூறத்தோன்றும்நீரிற்பிரபஞ்சமருண்டுதோன்றும். (உரு)

பிரமகிதை முன்சொல்லிய உபநிடதங்களின் அர்த்தந்தின் தோதுட்டி.

இடையிலோர்மாயையுண்டெனவெண்ணுமேல்
கடையதேயாகும்அவன்கற்றகல்வியே. (எ)

மாயையென்றொன்றுண்டாகமதிப்பதுமனனமல்ல. (அ)

இன்னும் அநேக பிரமாணங்கள் முன்னரேயே சொல்லப்பட்டிரு
க்கின்றன. நம் நாயகர் பிரபஞ்சம் காரியமாகையால் அசத்தெனதும்,
காரியம் அசத்தானாலும் அதற்கு முதற்காரணமா யுள்ள மாயை
மாத்திரம் சத்தென்றுங் கூறுவர். அங்ஙனமாயின் மாயையும் அசத்

தென்று பறை யடிக்கும் வேதத்திற்கும் பரமசிவன் வார்க்கியங்களுக்கும் தாயுமானார் முதலிய ஆன்றோர் சித்தாந்தங்கட்கும் யாது சமாதானம் புகலுவர்? அவைகளை யெல்லாம் அசத்துரை என்று கூறுவதனோடு அவ்வான்றோர்: தம்போல் தக்க பள்ளிக்கூடத்தின்கண் அமர்ந்து வேதாதிபாடங்களைக் கிரமமாய்க் கற்றுத் தெளிந்தில ரென்றுங் கூறுவார்போலும். கயிறு குட்டையாயின் சிறியபாம்பும், நெட்டையாயின் பெரியபாம்பும்தோற்றுவாம்; கயிறு எவ்வளவு பிரமாணமோ அந்த அளவுக்கதிகமாகப்பாம்பின் தோற்றமுண்டாகாதாம். இந்த உபமானத்தால் பிரமத்தில் தோற்றல்மாத்திரமாய் விளங்கும் சிற்சடப்பிரபஞ்சம் பிரமத்தின் பிரமாணத்தளவையே விளங்கவேண்டுமாம். இதனால் பிரமம் எவ்வளவு பெரிதென்று கேட்பார்க்கு உலகம் எவ்வளவு பெரிதோ அவ்வளவு பெரிதென்று விடைபகர்வதே இவரது தலை எழுத்தாய் முடிந்ததாம் என்று நம் நாயகர் கூறுகின்றார். இது எட்டுணையும் பொருந்தாது. மனது தன் பிராந்தியால் ஒரு பொருளினிடத்தில் மற்றொரு பொருளை ஆரோபிக்கும்போது ஆரோபப்பொருள் எப்பிரமாணமோ அப்பிரமாணமே அதிஷ்டானப் பொருளு மிருக்கவேண்டுமென்ற நியமமில்லை. அங்ஙனமாயின் மன மாயையைப்பற்றி “சச்சிதானந்தசிவம்” 4-வது பாட்டில் ஸ்ரீதாயுமானார் “இமையளவுபோதை ஒரு கற்பகாலம் பண்ணும்” என்று சொல்லார். இவ்வளவுதானா? அப்பாட்டில் கூறிய மனச் செய்கையின் விசித்திரங்களை நம் நாயகர் சிறிது ஆலோசிப்பரேல் மனோகற்பனைக்கு அளவுமில்லை, நியமமுமில்லை என்பது நன்கு வெளிப்படும். “அணுவளவுபோதை ஒரு கற்பகாலம் பண்ணும் மனமாயை” ஒரு கற்பகாலத்தை ஏன் அணுவளவாகச் செய்யாது? இவ்வளவுதானா? “இந்திரஜால மமைய ஒரு கூத்துஞ் சமைந்தாடும்” என்றுங் கூறுகின்றாரே ந் தாயுமானார். அவ்விந்திரஜாலத்திற்கு ஒரு நியமம் கற்பிக்கப் பார்க்கிறார் நம் நாயகர். இப்படிப்பட்ட மனத்திற்குச் சிவத்தில் ஏகதேசப் பிரபஞ்சத்தைக் கற்பிக்கத்தானா கடினமாகும்? மகத்தை யணுவாகக் காட்டவும் அணுவை மகத்தாகக் காட்டவும் மாயாசொருபமாகிய மனதிற்கு வன்மையுண்டென்று நம் நாயகர் அறியார்போலும்! இங்ஙனமாய் அகடிதகடனா சாமார்த்தியமுடைய தாகையாற்றான், உள்ளதை இல்லாததாகவும் இல்லதை யுள்ளதாகவும் தோற்றுவிக்கும் மனதை இல்பொருளாக வேதாதிப் பிரமாணங்களுக்கிணங்கக் கூறுகின்றனர் பெரியோர். தாயுமானாரும் “ஏசற்றவந் நிலை” என்ற பதிகத்தில் 9-வது செய்யுளில் “போயொளித்த நெஞ்சேநீ, மருள்தீர் முயற்கோடோ வான்மலரோ பேய்த்தேரோ, இருள்தீரநீ யுறைந்த தெவ்விடமோ” எனக் கூறியிருப்பதையும் அறிந்திடுவாராக. அறிஞர்கள் மனோகற்பனையினால் பெரிது சிறிதாகவும், சிறிது பெரிதாகவும் தோற்றுமென்பதற்கு நஞ் சத்துருவிற்பால் நிகழுங் குற்றம் பெரிதாகவும் அபிமானமுடையோர் பால் நிகழுங் குற்றம் சிறிதாகவும் தோற்றுதலே சான்றும்.

மேற்கூறிப்போந்த கியாயங்களால் பிரபஞ்ச அளவு சிவமும், சிவத்தினளவு பிரபஞ்சமும் இருக்கவேண்டுமென்ற கியமம் இல்லை யென்பது திண்ணமாகலின், காயகர் கொண்டுவந்த ஆகேஷபம் பயன் படாமற் போயிற்றென்பது யுக்தியாலும் அனுபவத்தாலும் சித்தித்த தாயினும் பிரமாணமுங் காட்டுவாம்:—

சூதசங்கிதை காலவளவையுரைத்த அத்தியாயம்.

சொற்றவ்விருவர்புர்த்தபேதங்கடோன்றியகாரணத்தொடுங்கு முற்றிசெகமுமொடுங்குமாலனைத்துமொடுங்கிடங்கொடுப்பதுமாயை மற்றவம்மாயையபேதமாய்ப்பரமன்மாமலாடித்தலத்தொடுங்குந் துற்றிமெபேதமாயினுழவேரூய்த்தோன்றலின்மாயையேயென்றும். (க)

பிரமகிதை சாந்தோக்கிய உபநிடதம்.

நானுமந்த வரியமரர் ஞாலமொன்று நரர்விவித யோனியிந்த முழுதுமதனூடெழுந்த சிறுதிவலை. (உச)

பகவற்கிதை விபூதியோகம்.

பலவீனியுரைத்தென்னிந்தப்பல் லுயிரனைத்துமெல்லா வுலகமுமொடுங்கிநிற்பதென்னிலோரிடத்தினுள்ளே கலவலனவற்றோடென்றான். (உச)

பிரமகிதை முண்டகோர்பநிடதம்.

எங்குநிறைந்தபரத்தினிலோகமெழுந்தழியும்படிதா னங்கியெழும்பொரிபோலுமகம்புறமாயதுமாயையெனுங் கங்குல்கடந்துயிருக்குயிராயொருகாலழிவற்றகமா யங்கபிராணன்மனங்களறுஞ்சிவஞ்சியவக்கரமே. (கஉ)

சுருதிஸ்மிருதி புராணதிகளெல்லாம் அத்வைதமே யுண்மையெ ன்று சொல்ல அதை வெறுத்துத் தூஷித்து அநாதரித்தலும் மாயை யின் வல்லபமேயாம். இதற்கு அடியில் வரும் பிரமாணம் சாக்ஷி யாகும்.

பிரமகிதை பிரகதாரண்ணிய உபநிடதம்.

வேதநூன்மிருதிபுராணமத்துவிதமெய்மையேவிளம்பமெய்த்தர்க்கஞ் சாதியாநிற்கத்தத்துவஞானத்தவருமிப்பொருளையேசார வாதியாஞ்சிவனாராயணனானிங்கனறந்ததுமபேதமாயிருக்க வாதியாமொருவர்க்கிதையனாதரித்தன்மாயயினுடையவல்லபமே. (கச)

நம் பண்டிதர் மூலபத்திராதிபரை மறுத்தெழுதிய பத்திரிகைக்கு 'ஆநாமதேயரது ஆபாசம்' எனப் பெயரளித்தார். இதனால் பேரில் லாமல் எழுதுவது குற்றமெனப் புலப்படுகின்றது. அங்ஙனமாயின் உண்மையாய்த் தமது பேரைக் காட்டாது இவரது பத்திரிகையி லெழுதிவரும் அரக்கோணவாசி, வீரபத்திரமூர்த்தி, தினகான் முத லியவர்களுெல்லாம் ஆநாமதேயர்கள்தானே. இன்னும் தம்பெயரைக் காட்டாது இவரது பத்திரிகைக்கு விஷயமெழுதிவரும் கையொப்பக் காரரும் ஆநாமதேயர்தானே. இதுகாறும் ஐ. அரக்கோணவாசி,

விரபத்திரமூர்த்தி, தின்கான் முதலியவர்களை அநாமதேயரென இகழ்ந்து கூறியிருப்பாரா? இவரிருக்கட்டும்; உலகிலுள்ள எப்பத்திரா சிரியரேனும் தமது பேரைக்காட்டா தெழுதுங் கடிததேயரை அநாமதேயரென இகழ்ந்து கூறினார்களா? பத்திரிகைகளில் தமது பேரைக்காட்டாதெழுதுவது சகஜமாகவும் குற்றங்கூறுவதற் கிடனில்லாமல் இருக்கவும், இவரும் இதுகாறும் பெயரைக்காட்டாதெழுதுங் கடிதங்கள் குற்ற மற்றனவெனக் கருதித் தம் பத்திரிகையிற் பிரசுரித்திருப்பதோடு அவர்களை அநாமதேயரென இகழாது கௌரவமாகக் கொண்டிருக்கவும் இப்போதுமாத்திரம் ஷை. மூலபத்திராதிபரை அநாமதேயரென இகழ்வது நன்றோ? குற்ற மின்னதெனவும் குணமின்னதெனவும் தெரிந்துகொள்ளத் தெரியாது, குணத்தைக் குற்றமாகப் பரிணாமப்படுத்தி இகழ்ந்துகூறுமிவர்: பத்திராசிரியராக நிற்பது “கிழக்கு மேற்கு அறிவார், வழக்குப்பேசப்புகுந்தா” ரென்பதற் கினமாமென்க.

இவர் இயற்றிய “ஆபாச” பத்திரிகை சுருதி, யுக்தி, அனுபவ விரோதமாயும், அத்வைததுஷணமாயும் இருந்தமையால், அதைஷை சுருதி, யுக்தி அனுபவங்களைக்கொண்டே நிக்கிரகம்செய்து, அந்நிக்கிரகத்துக்கு “அத்வைத துஷண நிக்கிரகம்” என நாமங் கொடுத்து வெளிப்படுத்தினும். நிற்க; கம்பண்டிகர் இப்பத்திரிகையில் காட்டிய நியாயங்களையும், வேதாதிப்பிரமாணங்களையும் பூர்வபகஷம் பண்ணித் தம் சித்தாந்தத்தை சிலைபெறச் செய்வரேல், அவர்சாஸ்திர விசாரணை செய்யும் சாதுக்களுக்கு வரையற்ற நன்மை செய்தவ ராவார். தாம் கொண்ட கொள்கையையே சாதிக்கச் சாஸ்திரார்த்தங்களை வலிந்தேனும் மாறுகவேனும் கொண்டு, நியாயம் சொல்லப்புகுவரேல் அவர் வேதபாகியராவது மன்றி, அவரு மவரினத்தவரும் பாஷாண்டிக ளெனவும் படுவார்கள். இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

பிரமகீதை ஐதரேய வுபநிடதம்.

வேதஞ்சொனபடியொழியவேறுசிலகலைகளினை
யோதுந்திறமருவிமறையோதுஞ்சிவனிருகமலப்
பாதந்தொழினைவிலர்கள் பாசண்டிகளெனவறிக
திதொன்றியவவர்களொடுசேருங்கலர்களுமவர்கள்.

(கசு)

மையறுவேதமார்க்கமறந்துபாசண்டமார்க்கக்
கையரான்மயக்கப்பட்டுக்கலியுகந்தன்னி லுள்ளோர்
மெய்யுணர்வனந்தானந்தமேனியாஞ்சிவனைப்பூசை
செய்யவாதரியார்செய்வார்தம்மையுஞ்செய்யவொட்டார்.

(கசு)

தருமமதறிவில்பாசண்டர்த்தங்களை
மருவலால்வேதமாலாகியப்பொருள்
கருதிடாதுகாமணியிற்காட்டிடுங்
குருவையும்வழிபடார்குதர்க்கமேவலார்.

(கசு)

ஷே கேலோபநிடதம்.

பரமாத் துவிதஞானியேபரதேவதைதானவனேயித்
திரமாமுத்தியானிங்குச்செப்பும்பொருள்செய்வினையா லும்
உரமாத் தீசிகௌதமனா லுண்டாஞ்சாபவுரையா லுங்
கரமானுடர்நெஞ்ச தனிற் காதல்செய்யாதொருகா லும்

(ரு௭)

சிவரதசியம் ரீபுகீதை உகூ-ம் அத்தியாயம்.

விகலமுறவேதாந்தவாக்கியத்தால் விளம்பியதேயுண்மையெனவிசுவாசி
த்துச், சகலமுணர்பரமசிவனுரைத்தவண்ணஞ் சாற்றியவென்வாக்கியமும்விச
வாசித்து, மிகவுரமாய்ப்பழகியினின் னாகத்தான் மேவியநின்சந்தேகமனைத்து
நீக்கி, யிகழ்வுதரும்விபரீதமனைத்துநீர விசைத்தவணமெப்போதுநிதித்தயாசி
ப்பாய்.

(ரு௮)

சுருக்கமுறப்பரமசிவனெமக்குரைத்த சுருதிமுடிப்பொருளினைச்சுருங்
கச்சொன்னோ, மிருக்குமுதன்மறைமுடியின்சுருக்கமான விப்பொருளையிரு
மையறக்கேட்டுணர்ந்தோ, ருருக்கன்முதறசோதிக்குஞ்சோதியான வகண்டே
கரசவடிவாம்பரமேயாவர், நெருக்கமுறவெங்குமொருநிறைவாய்நின்ற கிமல
பரசிவனாணைநிச்சயந்தான்.

(ரு௯)

சூதசங்கீதை சூதகீதை.

உருவநோக்குதற்குநேத்திரம்போலேயுற்றிடுகொணமுன்னெனவையுங்
சுருதுகாரணமாகாதனபோலக்கதித்திடுதருமமீச்சுரன்முன்
மருவதீந்தியவிடயங்கவர்தற்குமறையன்றித்தருக்கமேதுவன்று
தெருளின் நிவேதப்பொருளிணக்கேபஞ்செய்பவனாகினைச்சேரும்.

(ரு௧)

முற்றிற்று.